

► Testimoni de Palestina

Roda el món // Pàgina 19

Sota la indiferència mediàtica internacional, l'exèrcit israelià continua atacant les ciutats palestines. En aquest número publiquem el testimoni d'una d'aquestes invasions.

► Papa: Jo no t'espere

Què es cou // Pàgina 23

Un grup de col·lectius valencians ha organitzat la campanya Jo No t'Espere per rebutjar la celebració del Cinquè Encontre Mundial de les Famílies i la presència del Papa a la clausura.

► Llibres anarquistes

Expressions // Pàgina 25

La II Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona desembarca al barri del Besòs amb una setmana d'activitats culturals amb l'objectiu de difondre l'ideari anarquista.

setmanari de comunicació

directa

núm. 8 // 7 de juny de 2006

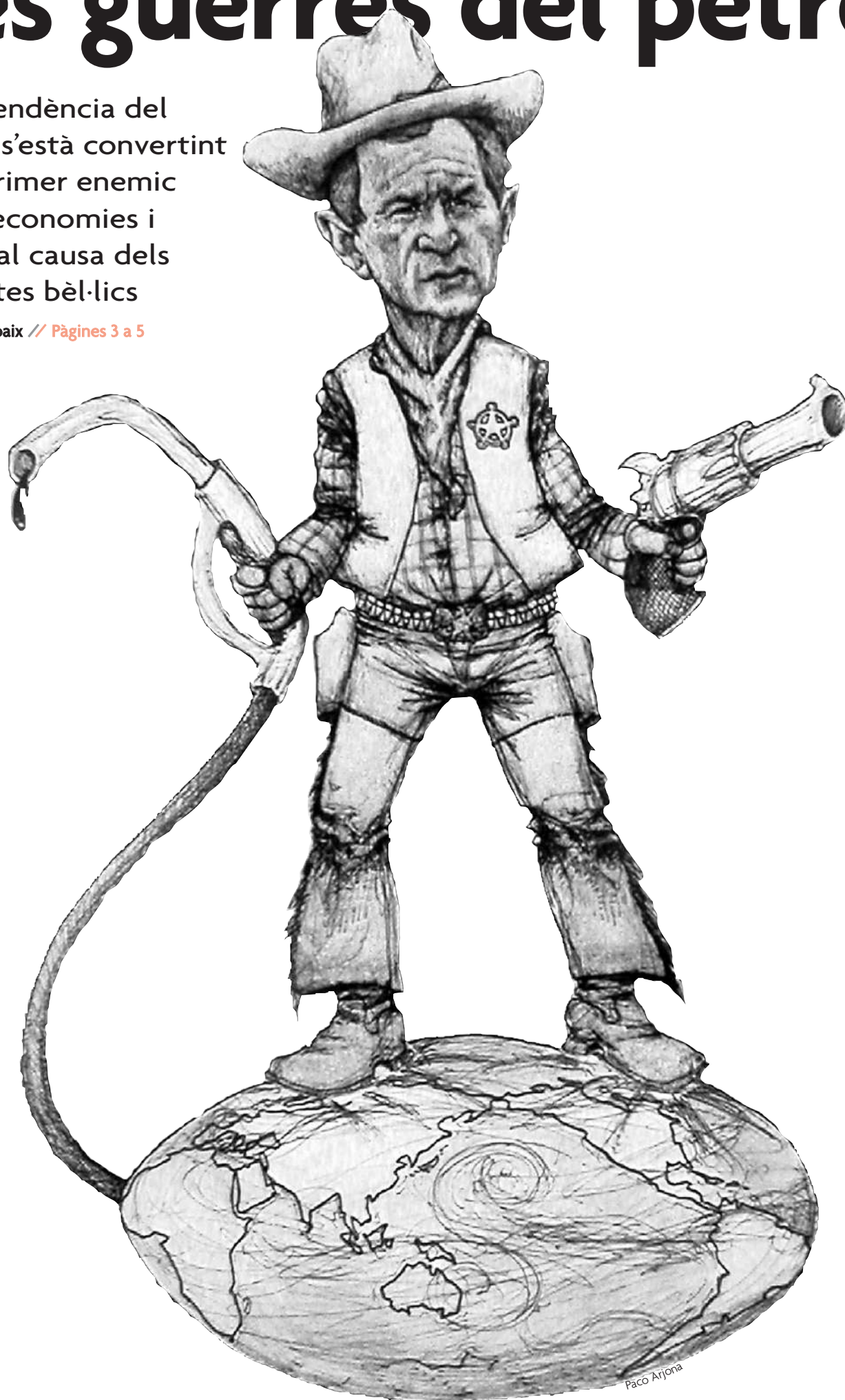
www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Les guerres del petroli

La dependència del petroli s'està convertint en el primer enemic de les economies i principal causa dels conflictes bèl·lics

»» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

»» Així està el pati // Pàgina 9

Manifestació multitudinària contra el model urbanístic al litoral valencià

La febre urbanística que ha destrossat més del 80% del litoral del País Valencià continua, amb el vist-i-plau del govern del Partit Popular i la inversió de grans empreses constructores i immobiliàries. Els parcs temàtics de Terra Mítica i Mundo Visión, o els macroholdings turístics com Marina d'Or Ciudad de Vacaciones, són els exponents més clars d'un model en el que permanentment afloren connexions entre negoci privat i administracions. Aquesta situació ha portat a la creació de desenes de plataformes en defensa del territori que mitjançant la desobediència civil i les accions directes han intentat oposar-se a la destrucció del medi natural. La coordinació d'aquestes entitats ha portat a la creació de la plataforma Compromís pel Territori, que va convocar una gran manifestació amb desenes de milers de persones que inundaren el centre de València.

»» Així està el pati // Pàgina 12

Amplis sectors del professorat es manifesten contra la sisena hora escolar

Una aturada el 7 de juny serà el punt de partida de les mobilitzacions del professorat que es mostra crític amb la sisena hora escolar. Després de l'aprovació del Pacte Nacional per l'Educació, amb el vot contrari del sindicat majoritari al sector, la USTEC, es multipliquen les veus que qüestionen el model educatiu que s'està potenciant. Diverses assemblees de mestres a instituts del Vallès i el Barcelonès han començat a debatre les accions a fer per mostrar el seu rebuig. Creuen que amb la sisena hora tan sols s'està allargant el temps de permanència de l'alumnat a les escoles, però en cap cas s'està millorant la qualitat de l'ensenyament. També denuncien que s'està potenciant el model de les escoles concertades, on s'està destinant gran part de l'inversió del Departament.

Editorial

La crisi energètica ja és aquí

Fa dècades que es parla de quin dia s'acabarà el petroli, de que farem aleshores, etc... Doncs bé, sembla que aquest dia ja és ben a prop. A començaments dels anys 90, el govern dels Estats Units ja treballava amb aquesta previsió i van començar a planificar militarment la defensa dels seus interessos energètics. L'any 2003 tota la humanitat va assistir amb impotència a la invasió de l'Estat iraquí per part de 150.000 soldats i desenes de milers de mercenaris d'empreses de seguretat privades. Els militars anaven destinats a aniquilar la resistència iraquiana, els mercenaris a protegir els pous d'extracció i la infraestructura de les grans multinacionals petrolieres presents a la zona. La primera actuació del govern titella nord americà a Bagdad va ser el control del Ministeri i el Banc del Petroli, gestionat per capital internacional, principalment ianqui. De les armes de destrucció massiva ni rastre. Iraq va ser el primer capítol en aquest compte enrere de l'esgotament de l'or negre, però en vindran més. Iran ja és a la llista i Veneçuela a la reserva. Però més enllà de la guerra global pel petroli, també està en joc el model de consum que plantejem. N'hi ha prou amb buscar altres fonts energètiques que supleixin les mateixes o superiors necessitats de consum? No. Evidentment que no. S'ha de replantejar el model global. Per innecessari i per insostenible. Perquè l'entorn natural i el clima poden arribar a un punt de no retorn. Perquè ho diu el sentit comú. No és qüestió de fer sacrificis en el consum com alguns discursos propugnen, és qüestió de plantejar-nos seriosament per què considerem necessaris certs productes, aliments i hàbits a les nostres vides.

Pensem, doncs existim

Relat del viatge de la CCIODH a Mèxic

✉ Edu Bayer
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 27 de maig ha sortit la quarta Comissió Civil Internacional d'Observació dels Drets Humans (CCIODH) cap a Mèxic. El grup està format per una trentena de persones de nou països diferents. L'objectiu és supervisar els greus fets ocorreguts a San Salvador de Atenco els dies 3 i 4 de maig, donats els indicis de vulneració dels drets humans fonamentals i de la insuficiència dels mecanismes d'investigació per a depurar-ne les responsabilitats.

La metodologia de treball de la comissió s'ha basat en la recollida de testimonis i actors de totes les parts implicades. S'han fet entrevistes amb totes les persones preses al Penal de Santiaguito i amb les autoritats governamentals; durant tres dies s'ha visitat el poble de San Salvador de Atenco

i la localitat de Texcoco. S'ha recollit les versions d'entitats i autoritats judicials així com d'institucions legislatives; també s'ha donat veu a organitzacions governamentals de drets humans i a diversos membres d'associacions civils i polítiques com el subdelegat 0 de l'EZLN, o Amèrica del Valle, del Front dels Pobles en Defensa de la Terra. S'ha pogut comptar amb el grup d'advocats implicats en el procés i amb totes aquelles víctimes que han volgut apropar-se per oferir el seu testimoni. El material audiovisual d'aquells dos dies i dels posteriors s'ha sumat a la resta de testimoniatges; també s'ha elaborat un reportatge documental del treball de la Comissió. Es valora molt positivament la tasca realitzada ja que s'han pogut assolir bona part dels objectius plantejats a priori.

El treball de camp s'ha donat per acabat i les conclusions i reco-

manacions han estat presentades en roda de premsa diumenge 4 de juny a la Universitat Autònoma de Ciutat de Mèxic. Ara, la comissió està concentrada en la redacció del preinforme general que es presentarà a Mèxic i a la comunitat internacional divendres 9 de juny. En termes generals, la comissió considera provat que hi va haver ús excessiu de la força policial i una actuació al marge de l'estat de dret, una vulneració massiva de drets humans (detencions il·legals, actes de tortura i agressions físiques, verbals i morals, greus atemptats a la llibertat sexual així com vulneració de drets processals, entre molts d'altres) i una assumptió insuficient de la responsabilitat per part de l'Estat, que per acció i omissió ha pres part en diferents aspectes de l'operatiu.

Les conclusions i recomanacions completes les podeu trobar a la web cciodh.pangea.org. ☺

Huracà o tornado?

Col·loquialment es confon en moltes ocasions diversos fenòmens meteorològics. El cas més comú és el de l'huracà i el tornado. L'únic element en comú entre ambdós és la forma de remolí. Un huracà (imatge de l'esquerra) —amb els sinònims de tifó o Willi-willy— acostuma a tenir unes dimensions de centenars de quilòmetres, amb vents que oscil·len entre els 130 i els 300 quilòmetres per hora sostinguts, paràmetre que defineix la seva categoria entre 1 i 5. Els tornados (dreta) són molt més petits, tenen un diàmetre d'entre 100 metres i 1 quilòmetre com a màxim, això sí, la seva intensitat pot arribar a més de 500 km/h. Poden fer esclatar les vivendes literalment.

Temps estancat

La situació meteorològica no varia i per això dediquem espai a fer una mica de pedagogia sobre elements de la meteorologia. Aquesta setmana parlem d'huracans i tornados. Els propers dies les temperatures seguiran pujant, i l'ambient serà plenament estiuenc. No hi ha perspectives de pluja a mig termini. Els mapes a partir del 20 de juny preveuen tempestes però molt esporàdiques.

Com s'ha fet?

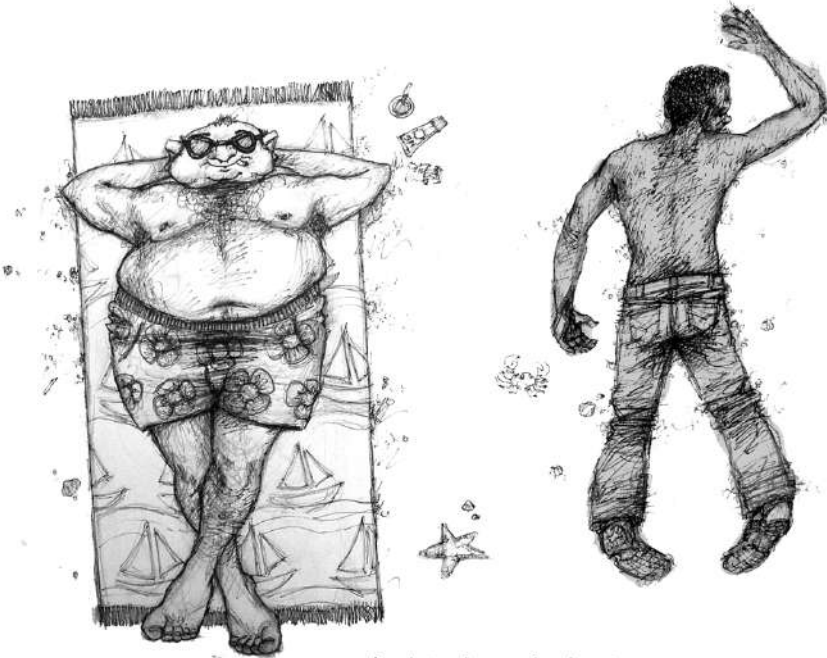
Finalment surt una il·lustració com a imatge principal de la portada. I diem finalment perquè era una possibilitat que havia estat proposada en altres ocasions. A la premsa catalana no és gaire habitual trobar dibuixos a les portades dels diaris i sovint s'associa la seva utilització a manca d'objectivitat i rigorositat. Tot i això, les vinyetes ocupen un espai destacat i són un dels elements més atractius a molts diaris, com en el cas d'El Roto, a El País i Toni Batllori, a La Vanguardia. A Europa, la il·lustració com a element gràfic identificatiu de les portades és més habitual i és defensat per línies editorials que volen donar al seu rotatiu un element que atorgui personalitat i tret diferencial. Els exemples els podem veure a diaris com Le Monde, Liberation, The Independent, Il Giornale i La Repubblica.

A les planes de DIRECTA continuem parlant del referèndum de l'Estatut. Alguna persona ens podria recriminar que no haguem parlat dels partidaris de l'abstenció, però el fet és que no hi ha hagut cap proposta organitzada al respecte.

Des de la secció d'opinió es fa una crida al públic lector a què diguin la seva a la secció de cartes, perquè ens trobem normalment amb poques propostes. Els requisits són els que s'apunten a la secció (extensió, titular i contacte).

Des d'aquestes línies ens acomiadem de la nostra amiga Elsa, que ens ha deixat a causa d'una llarga malaltia.

El racó il·lustrat

Andalucía, a pie de playa:
Magnate ruso al sol que mas calienta. Ibrahim...

Paco Arjona

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Marta Ruiz *

Impressions: Mariona Ortiz i Laia

Alsina * Així està el pati: Jesús

Rodríguez * Roda el món: Guillem

Sánchez * Observatori dels mitjans:

Albert Martínez * Espais emer-

gents: Enric Borràs * Què es cou:

Gemma García * Expressions: Roger

Palà i Lèlia Becana * La graella:

Berta i Francesc

FOTOGRAFIA

Regino Hillera, Jose Expósito,

Pau Coll, Edu Bayer

IL·LUSTRACIÓ

Franchu Llopis

CORRECCIÓ

Lluís López Fructuoso

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Joan Andreu Moll i

Dani Montserrat

SUBSCRIPCIONS

Laia Gómez

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☺ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

🚫 **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

⚖️ **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 6

» Dependència energètica: el 75% del consum energètic a Catalunya prové dels hidrocarburs, de fonts no renovables_

CONSUM ENERGÈTIC A CATALUNYA:

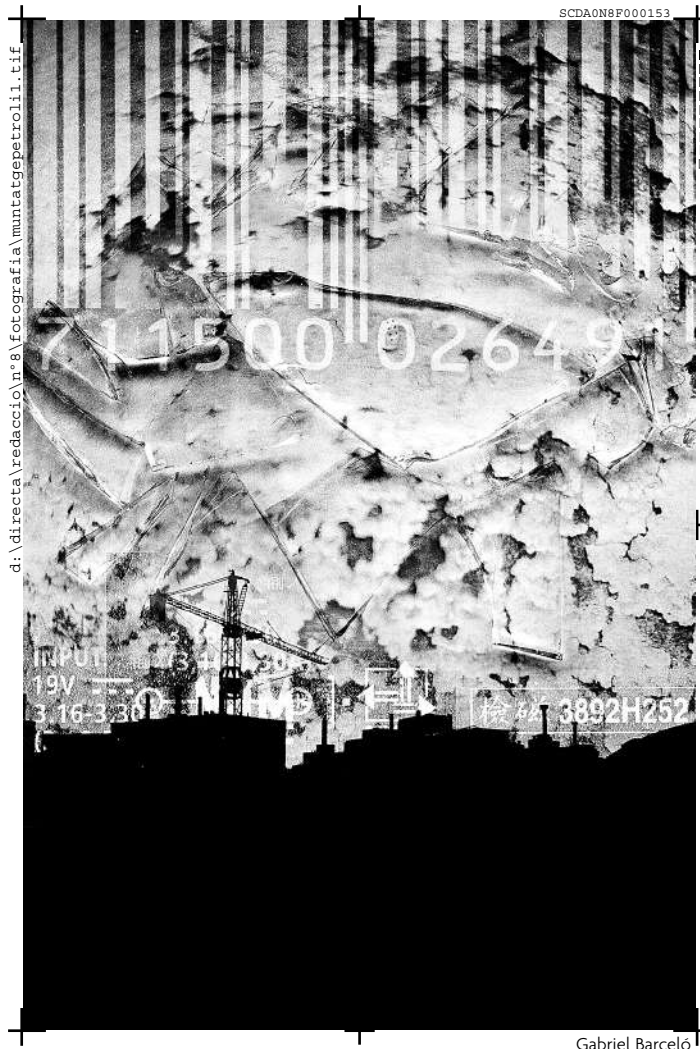
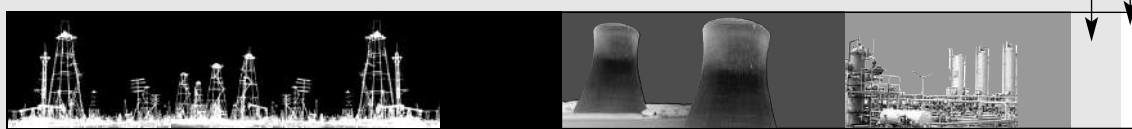
Petroli 49%

Nuclears 25%

Gas Natural 22%

Renovables 3%

Carbó 1%

Gabriel Barceló

GLOBAL // CRISI ENERGÈTICA: LES GUERRES DEL PETROLI

La fi del petroli barat desencadena una lluita de potències pel control dels recursos energètics

✉ Marta Ruiz

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El petroli es ven per sobre dels 70 dòlars el barril. Quan assolixi els 80, el valor del cru superarà l'escalada de preus de 1980 que va coincidir amb la guerra de l'Iran i l'Iraq, i marcarà un nou màxim històric. Fa només cinc anys, el barril de Brent es venia a 25 dòlars. A part de la incertesa que pot provocar als mercats una invasió a l'Iran, l'elevat preu del cru respon al temor generalitzat que el combustible fòssil per excel·lència no arribarà per a tothom d'aquí uns anys. Les veus més optimistes apunten que aquest serà l'escenari d'aquí 20 anys al ritme que la demanda creix i les reserves de petroli perden capacitat productiva. Al mateix temps, l'Orient Mitjà i el Caspi, les dues regions més riques en hidrocarburs del món, pateixen les invasions i els jocs bruts de les potències que lluiten per assegurar-se el control dels recursos.

Una set insaciable

La importància de l'energia en un món globalitzat és inqüestionable. El petroli hi juga un paper clau. Amb un 37% és la primera font d'energia a nivell mundial i representa més d'un 90% del carburant que s'utilitza pel transport. Ara per ara, creixement econòmic és sinònim de més consum energètic i la dependència del petroli s'està convertint en el principal enemic

de les economies mundials.

La mateixa Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic a la vegada que preveia, fa uns dies, un creixement anual de l'economia espanyola del 3,3%, apuntava que, amb l'escalada de preus del cru, la set d'hidrocarburs de l'Estat espanyol (junt amb l'elevat preu de la vivenda) serà motiu de recessió econòmica. El model de creixement econòmic és insostenible energèticament parlant. El petroli representa un 53% de l'energia total que es consumeix a l'Estat espanyol i a Catalunya un 48%.

A nivell mundial, es consumeixen quatre barrils de petroli per cada un de nou que es descobreix

A nivell internacional, el panorama no és més esperançador. Els Estats Units encapçalen el rànquing, amb un consum de més de 20 milions de barrils diaris (mbd) de petroli. En segon lloc, hi trobem la Unió Europea amb uns 10 mbd, i fins fa poc el seguia Japó amb més de 5 mbd.

La conversió al sistema capitalista de l'economia xinesa, però, ha disparat la demanda mundial. En els darrers tres anys, el país asiàtic ha superat el consum diari del Japó. Tot i ser un país exportador de cru a principis de la dècada dels 90 amb uns baixos nivells de consum, la Xina ha vist com s'ha invertit aquesta relació. Actualment, importa un 30% del petroli que necessita, i es preveu que la importació segueixi creixent de forma exponencial a mesura que vagi creixent la seva economia. L'Agència Internacional de l'Energia (AIE) calcula que l'any 2030 la demanda xinesa serà superior als 12 mbd. Tot i semblar al·larmant, no cal oblidar que els Estats Units amb una població molt inferior a la xinesa actualment superen les previsions de l'AIE per Xina i són, amb diferència, els majors consumidors.

► L'ombra del 'peak oil'

Si bé la demanda de petroli no para de créixer, les reserves de cru cada vegada perden més capacitat productiva. A la segona meitat dels 80, l'Aràbia Saudita, que posseeix una quarta part de les reserves mundials provades, va ser l'encarregada de salvar el món del col·lapse econòmic augmentant la producció diària de cru i rebaixant els preus de l'anomenat "or negre" (diuen que això va ser una estratègia més per enfonsar l'URSS, ja que aquesta va perdre molts diners de la comercialització mundial

del seu petroli). El cas és que ara, per cobrir l'augment de la demanda mundial, l'Aràbia Saudita hauria d'incrementar la producció en un 120% els pròxims 25 anys, fet que requeriria una inversió astronòmica de diners en tecnologia i logística que obligaria al país saudita a obrir la seva indústria petroliera a inversions estrangeres. A part, molts geòlegs dubten que els pous saudites puguin aguantar una explotació tant intensa com la que caldria.

La dependència del petroli s'està convertint en el primer enemic de les economies i el model de creixement comença a ser insostenible

D'altra banda, des dels anys vuitanta, la corba de descobriments de nous jaciments de cru és decreixent i es preveu que con-

tinuï amb aquesta tendència les pròximes dècades. En canvi, per cobrir la demanda tots els països productors han augmentant els nivells d'extracció dels pous. Ho alertava, resumidament, en una campanya de comunicació la pròpia petroliera nord-americana Chevron-Texaco: es consumeixen a nivell mundial dos barrils de petroli per cada un de nou que es descobreix. Els experts encara van més lluny i xifren la relació en quatre barrils consumits per cada un de descobert.

A més, l'explotació de qual-sevol pou de petroli és barata i de qualitat als inicis, però a mesura que passa el temps, el petroli que s'extreu és pitjor i requereix una major inversió en tecnologia. És el que es coneix com el zenit de la producció (*peak oil*, en anglès), el punt d'inflexió en que un pou comença a esgotar-se i el petroli que produeix deixa de ser barat.

► Sang que estén el petroli

Després de tres anys d'invasió a l'Iraq ningú dubta ja dels motius reals que van desencadenar l'ocupació. Les suposades armes de destrucció massiva del règim de Saddam no han aparegut, ni apareixeran. El cost de la guerra està sent encara molt elevat, però malgrat això els Estats Units van decidir unilateralment saltar-se totes les convencions del dret internacional per ocupar l'Iraq.

Continua a la pàgina següent >>>

» No hi ha alternativa viable. Ni les energies renovables (solar i eòlica) ni l'energia nuclear, són una alternativa al petroli. La idea tant estesa que el ressorgiment de les centrals nuclears serà la solució quan s'esgoti el petroli és una fal·làcia. Actualment, no s'ha trobat cap substitut al petroli que funcioni com a carburant pel transport, que és el que més en consumeix_

» La corba de Hubbert i el zenit de la producció mundial de petroli. L'any 1956 el científic nord-americà M. King Hubbert va demostrar que l'explotació de qualsevol pou petrolífer segueix una evolució en forma de campana. És a dir, al principi de l'exercici és molt fàcil, i barat, augmentar la producció de petroli sense esforços, però passats uns anys, quan el camp ha assolit el seu punt màxim, l'extracció es dificulta. Calen més diners en inversions tecnològiques per continuar l'explotació, i el petroli que s'obté és de pitjor qualitat. El zenit de la producció és el punt d'inflexió de la corba, quan el petroli s'acaba convertint en un recurs car i de baixa qualitat. Hubbert va predir que aquest zenit a nivell mundial arribaria a finals del segle XX o principis del XXI_

L'expresident dels EUA, Jimmy Carter, va instaurar la doctrina de recórrer a la via militar si perillen els fluxos del petroli. Carter va guanyar el Premi Nobel de la Pau l'any 2002

» Ve de la pàgina anterior

Les proeses abanderades pel duet Bush i Blair (i que molts altres han seguit), però, responen a lògiques de política exterior antigues. De fet, van ser instaurades per l'expresident nord-americà Jimmy Carter (1977-1981) que, després de veure com disminuïa la producció americana de petroli, va proposar un pla d'estalvi i eficiència energètica. Com que ningú li va fer cas, l'any 1980, després que l'Afganistan hagués estat ocupat per l'URSS i de la caiguda del Sha a l'Iran, el llavors president demòcrata va afirmar en un discurs sobre l'estat de la Unió que donada l'elevada dependència de les democràcies occidentals del petroli de l'Orient Mitjà, els Estats Units defensarien per tots els mitjans, inclosa la força militar, el que consideraven els seus interessos vitals. És a dir, la lliure circulació de petroli del golf Pèrsic. És el que es coneix avui en dia com a Doctrina Carter. Paradoxalment, l'any 2002, Jimmy Carter va ser guardonat amb el Premi Nobel de la Pau. Des de llavors tant els presidents demòcrates com els republicans han après molt bé la lliçó.

► **L'11-S, l'excusa perfecta**
L'11-S va ser l'excusa perfecta per accelerar tots els plans estratègics projectats a la regió de l'Orient Mitjà i el Caspi des de feia més d'una dècada pels neoconservadors del clan petrolier Bush. No en va, aquestes regions sumades alberguen el 70% de les reserves provades de petroli de tot el món.

Primer va ser el torn de l'Afganistan. Tot i ser un país encara bastant inexplorat pel que fa als pous petrolífers, la seva situació geoestratègica és de cabdal importància. La caiguda de les repúbliques soviètiques caucàsi-

ques va permetre un redescobrim de les reserves de petroli i gas de la zona, que pels Estats Units es presentaven com una suculent alternativa a la forta dependència de l'Orient Mitjà. L'únic impediment era la sortida dels recursos que topava amb Rússia i l'Iran. Per això, l'any 1996 UNOCAL, una petrolera nord-americana, i el govern dels talibans van signar un acord per construir un gasoducte que sortís de Turkmenistan, travessés l'Afganistan i arribés a l'oceà Índic per la via de Pakistan. El projecte va ser aturat, però, dos anys més tard arran dels atemptats a les ambaixades nord-americanes de Kenya i Tanzània atribuïts a Al-Qaeda. Un cop enderrocat el govern talibà, el desembre de 2002, el projecte del gasoducte es reprenia de la mà de Hamid Karzai, l'actual president d'Afganistan, i de Zalmay Jalilzad, ales-

hores ambaixador dels Estats Units a l'Afganistan. Ambdós van ser assessors l'any 1996 de la petrolera UNOCAL. Karzai continua de president a l'Afganistan i

Empreses com Halliburton o Chevron-Texaco, afins a Dick Cheney i Condoleezza Rice, s'han repartit el pastís de l'Iraq

Zalmay Jalilzad és ara l'ambaixador dels Estats Units a l'Iraq.

► **El negoci de la guerra**

Quan el 2003 van sonar les campanes de guerra que apuntaven cap a l'Iraq, l'aliança forjada a les Açores ho va tenir molt difícil per convèncer el món que la finalitat de la invasió era instaurar la democràcia i lluitar contra el terrorisme. Les dades parlen per elles mateixes. L'Iraq és el tercer país més ric en reserves de petroli, però des de la guerra del Golf de 1990 els nivells d'extracció dels pous iraquians estaven molt per sota del que podria ser el seu rendiment. La invasió obria així les portes a dominar un gran mercat desapropiat.

La situació insostenible que viu el poble iraquí des de fa tres anys no ha permès realitzar el somni. La producció de cru és ara un 25% inferior a la de dos mesos

Karzai, president afganès i exassessor de la petrolera nord-americana UNOCAL, va construir un gasoducte que travessa tot el país quan va arribar al poder

abans de l'inici de la invasió. Abans de l'embargament econòmic de la primera guerra del Golf, l'Iraq extreia 3,5 mbd; al gener de 2003, 2,49 mbd, i actualment, 1,8 mbd.

Els atacs de la resistència iraquiana contra els pous de petroli han malmès la indústria. Empreses com Kellogg, Brown & Root, subsidiària de Halliburton (l'actual vicepresident dels Estats Units, Dick Cheney, n'és el principal accionista i en va ser el president fins el 2000), o altres com Brechtel o Chevron-Texaco (l'actual secretària d'Estat nord-americana, Condoleezza Rice, en va ocupar un càrrec directiu) són les que s'han repartit el pastís de la reconstrucció i que en trauran especial profit si algun dia el país aconsegueix reduir la violència. El marc que ho permet són els Acords de Producció Conjunta, ideats sota la batuta de Paul Bremer quan ocupava el càrrec d'administrador civil de l'Iraq, que estableixen que les prospeccions, les perforacions i la construcció d'infraestructures petrolieres aniran a càrrec de companyies privades amb contractes que es poden estendre entre 25 i 40 anys. Així mateix, es primen les exportacions petrolieres de les companyies privades en detriment de les governamentals.

Mentre l'Afganistan i l'Iraq empitjoren cada dia, les llances apunten ja cap a l'Iran. És el segon país amb les reserves més grans de gas natural (últimament en auge per l'encariment del cru) i el quart productor de petroli del món. L'excusa en aquest cas és l'enriquiment d'urani que derivà, diuen, inexorablement cap a fins militars. Pakistan, país veí de l'Iran, i Israel disposen des de fa anys de la bomba atòmica i ningú els ha envaït per això. Tot plegat, una doble moral. ②

Gabriel Barceló

» El petroli és present en més de 3.000 productes de la nostra vida quotidiana. Entre ells: aspirines, paraigües, insecticides, xampús, sacarina, joguines, pneumàtics, bolquers, desodorants, assecadors, targetes de crèdit, tiretes, maquillatge cosmètic, pasta de dents, tints per al cabell, crema d'afaitar, mobles de plàstic, telèfons, rellotges, DVD, CD, ordinadors, bosses d'escombraries, nylon, lents de contacte, bosses, maletes, tetrabriks, sabates, càmeres de fotos... Així fins arribar a 3.000_

» Protecció militar a canvi de petroli. Després de la Segona Guerra Mundial, el president nord-americà Franklin D. Roosevelt va signar un acord amb Abdul Aziz Ibn-Saud, fundador de la monarquia moderna de l'Àrabia Saudita, pel qual els Estats Units acceptaven protegir la família real contra enemics externs i interns a canvi de tenir un accés privilegiat al petroli_

L'ENTREVISTA // MARIANO MARZO. CATEDRÀTIC D'ESTRATIGRAFIA I PROFESSOR DE RECURSOS ENERGÈTICS A LA UB

“Si l'Iran no tingués els recursos que té i no estigués on està, ningú li faria cas”

✉ Marta Ruiz

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Mariano Marzo és segurament una de les persones que sap més sobre la crisi energètica. És l'únic representant a tot l'estat de l'Association for the Study of Peak Oil&Gas (ASPO) que aglutina geòlegs de tot el món per estudiar el declivi de la producció de petroli. Les seves classes són revulsives, i escoltar-lo durant una hora permet entendre amb claredat què ens trobem quan diem que el petroli s'acaba.

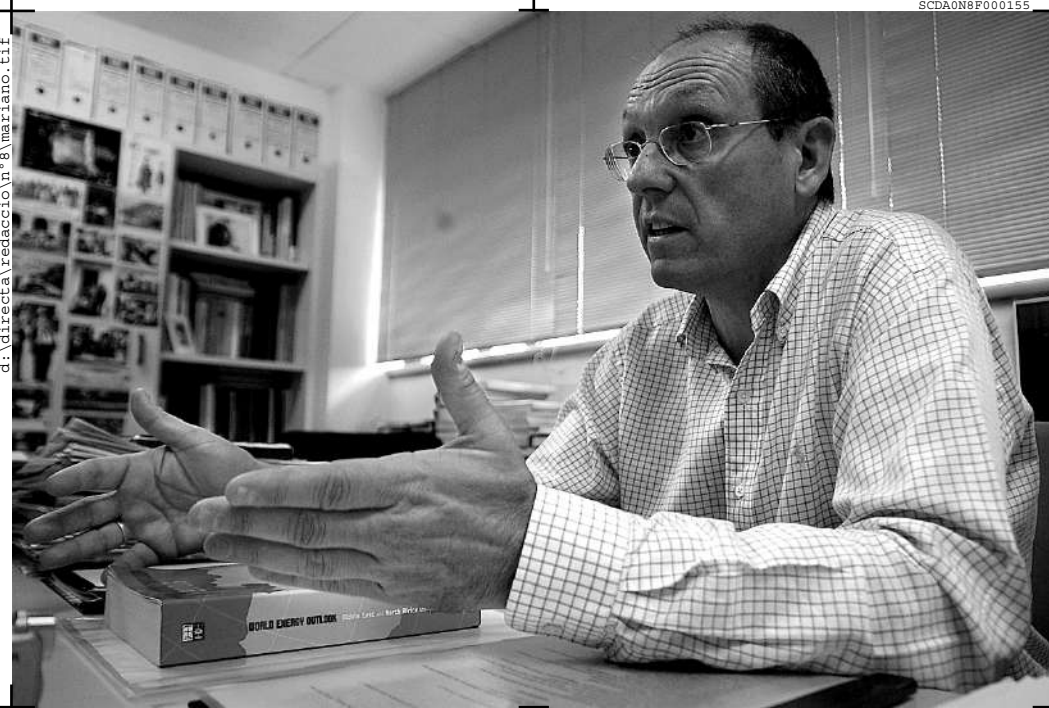
“El control de les fonts i les rutes del petroli és vital per l'hegemonia de la superpotència i els seus aliats”

A què es deu l'elevat preu del petroli?

A diferència de la crisi dels 80, que l'encariment era pels talls de subministrament de la guerra Iran-Iraq, ara està lligat a un augment de la demanda basat, sobretot, en el consum dels Estats Units i els països occidentals. El creixement econòmic continuat d'aquests països es tradueix en més consum energètic. A més, la indústria petrolífera està força limitada i no té capacitat d'extracció per fer front als imprevistos, ja siguin geopolítics o meteorològics. No es preveu que hi hagi una davallada de preus a curt termini.

Els més optimistes diuen que les reserves de petroli aguantaran només fins l'any 2030.

No és tant un problema de reserves perquè ningú sap fins quan aguantaran, és un secret molt ben guardat. El problema és que l'augment de la demanda requereix inversions molt grans de personal i tecnologia. L'Agència Internacional

Mariano Marzo al seu despatx de la UB

de l'Energia estima que s'han d'invertir 300 milions de dòlars diaris d'aquí al 2030. I el 70% d'aquests diners ha d'anar destinat a l'exploració que té un marge de risc massa elevat. Els accionistes prefereixen invertir en sectors més segurs, per això ens podem trobar que no disposarem de tot el petroli perquè no s'haurà fet la inversió.

L'Orient Mitjà concentra el 62% de les reserves provades de petroli i és una de les regions més inestables a nivell internacional.

Petroli i conflictivitat van units? Sí, sempre ha estat així. En primer lloc, perquè el control de les fonts i les rutes del petroli és vital per l'hegemonia de la superpotència i els seus aliats. En segon lloc, és la base del nostre model econòmic. Som el que som gràcies al petroli, és la sàvia que alimenta el nostre sistema econòmic. L'Orient Mitjà, el nord d'Àfrica o Llatinoamèrica pateixen molt les conseqüències.

I vostè creu que l'Iran serà el següent després de l'Iraq?

Jo no crec que passi el que ha passat a l'Iraq. Si mirem a un mapa, la geografia muntanyosa de l'Iran dificultaria molt l'ocupació militar. La intervenció serà diferent, de caire més puntual per neutralitzar

els llocs on s'estigui enriquant l'urani. Però és evident que a l'Iran hi ha molts interessos en joc.

Quins?

És el segon país en reserves de gas després de Rússia i el quart productor mundial de petroli. A part, controla l'estret d'Ormuz que és el punt de sortida del petroli del Golf Pèrsic. Per allà passa el 20% del cru que es consumeix a tot el món. L'Iran té capacitat per tallar aquesta via i si ho fes encarriraria encara més el preu. A més, ara mateix és l'únic país de l'Orient Mitjà que està fora de l'òrbita dels Estats Units i per la seva proximitat amb Xina, si els

“El nostre model de desenvolupament és insostenible energèticament i la solució és un canvi de model econòmic i cultural”

EUA li fessin un boicot econòmic podria derivar les seves exportacions cap allà. Si a tot això sumem el fet que pugui ser una potència nuclear a l'Orient Mitjà, que concentra bona part del petroli, és evident que crea inquietud.

De moment, l'única cosa que ha fet l'Iran ha estat enriquir urani, ningú ha vist cap bomba però l'ambient ja és de guerra.

És el mateix concepte de guerra preventiva de l'Iraq i el doble raser de mesurar uns països d'una manera i els altres d'una altra. Hi ha altres potències nuclears com Pakistan, l'Índia o Israel que ningú es planteja envair. És evident que si l'Iran no tingués els recursos que té i no estigués situat on està, ningú li faria cas. **Una doble moral que trobem a tot arreu.**

Sí, la invasió a l'Iraq, per exemple. Una de les qüestions que va accelerar que la triade nord-americana, anglesa i espanyola se saltés el dret internacional va ser que dels cinc països amb dret a veto al Consell de Seguretat de l'ONU, n'hi havia tres que tenien interessos molt forts amb el règim de Saddam. França, Rússia i Xina segurament haguessin participat en el desenvolupament de la indústria petro-

liera de l'Iraq quan s'haguessin acabat les sancions, i per aquesta raó s'oposaven a la guerra.

Vist això no sé si podem confiar gaire en els nostres governs?

No és que no puguem confiar. Som nosaltres els que votem uns determinats partits cada quatre anys. El problema és que ni els partits ni determinats grups ecologistes com Greenpeace s'atreveixen a dir què passa per no perdre vots. Transmeten la idea que amb l'energia solar i les energies renovables se solucionarà tot, i no és veritat. La dependència del petroli està

“Ni els partits polítics ni determinats grups ecologistes s'atreveixen a dir el que passa per no perdre vots”

directament lligada a la nostra forma de vida i al model econòmic. Però transmetre aquestes idees a l'electorat significa perdre les eleccions o que et cataloguin d'antisistema, que és el que passa amb els grups ecologistes més amables.

I quina seria la solució per evitar aquesta dependència?

Canviar de model econòmic i de pautes culturals. Tenim un model de desenvolupament urbà i del territori que és insostenible energèticament. Si els preus del petroli continuen com fins ara, la crisi afectarà també a pescadors, transportistes, agricultors... és una cosa seriosa que no cal desviar-la cap a solucions màgiques d'energies renovables. Ni l'energia eòlica, ni la solar, ni la nuclear solucionen res perquè ara per ara no hi ha cap alternativa viable per al transport, que és el que més petroli consumeix. ☺

concert de solidaritat amb Chiapas i els pres@s d'Atenco

De la Chiapas rebelde a la Barcelona rebel

10 euros anticipada
12 euros

AMPARANOIA OBRINT PAS MANU CHAO

Metro L4 | Via Júlia

Camp municipal de La Montañesa 9 Barris | Barcelona Diumenge 18 de juny, 20.01 hores

Collectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista Coordinadora Cultural de 9 Barris Amb el suport de Setmanari DIRECTA, TOMB antirepressiu, LÍCIT, Assemblea d'ORUPES, HacerCOLOR, 660 SCAT

El Lokal, Ateneu Popular de 9 Barris, Casal del Barri de la Prosperitat i centres socials habituals

CULTURAL DE 9 BARRIS

h1>Impressions

Pep Juárez. Secretari General de la CGT de les Balears

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>La mentida de la Reforma Laboral

Com firaires de bestiar en plaça de segona, Fidalgo, Méndez, Cuevas i Zapatero s'obs-
tinen en vendre'ns el mul borni
pel costat de l'ull sa. Cert és que
la nova Reforma Laboral, signada
el passat dia 9 de maig, conté
algunes millores, com l'extensió
del subsidi d'atur als majors de 45
anys sense càrregues familiars, la
pujada de prestacions del Fons
de Garantia Salarial, o l'incre-
ment de les partides en matèria
d'inspecció i Servei Públic
d'Ocupació. Però aquests avan-
ços parcials (que només intenten
maquillar el resultat final) es
revelen totalment insuficients
per aturar l'actual epidèmia de
precarietat, i empal·lideixen al
costat de la importància estratè-
gica de la columna vertebral del
Pacte, i veritable objectiu del
mateix: l'abatiment general de
l'acomiadament.

En virtut d'aquesta nova
Reforma, el contracte ordinari
indefinit utilitzat fins ara, que
estableix una compensació per
acomiadament de 45 dies per
any treballat, queda en situació

residual, perquè en el seu lloc es
generalitza la modalitat de
contractació de foment "de l'ocu-
pació", que fixa la indemnització
per acomiadament en 33
dies/any. Si tenim en compte
que el contracte de 33 dies ve
funcionant des de fa nou anys, i
no ha aconseguit reduir la
temporalitat, actualment en el
34%, no ens cap el menor dubte
que l'acomiadament s'abaratirà,
però la temporalitat seguirà
sense reduir-se de manera sub-
stancial. Aquest pacte, a més, ha
estat ordit sense informar, ni de
bon tros consultar, a ningú, ni tan
sols els propis afiliats dels sindi-
cats signants. Amb el sigil que
requereixen els grans negocis, els
signants legalitzen, donant nous
terminis, l'enorme frau empresari-
al en matèria de contractació, i
no entren (seria massa insolèn-
cia?) a establir mesures de
control sobre les contractes i
subcontractes, autèntiques fonts
de precarietat i sinistralitat. I
segueixen consentint la pràctica
de tràfic de mà d'obra, les ETT.

I els patrons? En un any d'una
mitjana de beneficis per sobre
del 20% (48,3% en el cas de la
Banca), se'ls injecta altra enorme
dosi de doblers públics, a força
de bonificacions i subvencions.
Valgui com exemple la previsió,
per a 2006, de 2.500 milions
d'euros addicionals en bonifica-
cions empresarials a la Seguretat
Social que, si els afegim als 17.453
milions d'euros que ja se'ls han
bonificat des de 1998, suposen,
des de llavors, un total de més de
3,3 bilions (amb b) de les antigues
pessetes. A canvi d'aquests
extraordinaris regals, quins
compromisos adquireixen les
patronals amb aquesta nova
Reforma? Cap ni un. Ni compro-
misos, ni obligacions que posin
límit als abusos, a les il·legalitats,
a l'explotació. Llavors, per què

Franchu

*La precarietat
és el resultat
de dècades
de pau social
enganyosa,
negociada
en cercles de
poder amb la
complicitat de
CCOO i UGT*

ara hem de tenir fe en una
sobtada conversió, de l'instint
depredador de molts empresaris,
a favor de l'estabilitat laboral
dels seus treballadors, i del
respecte dels drets laborals? Ens
volen explicar, els directius de
CCOO i UGT, com s'impedirà que
molts empresaris cobrin les
subvencions i continuïn tractant
als treballadors com articles
d'usar i llençar?

Però el desastre de la preca-
rietat no ha vingut caigut del cel.
És el resultat lògic de dècades de
pau social enganyosa, negociada
en cercles de poder on, amb la
complicitat de la burocràcia de
CCOO i UGT, s'ha anat despullant
els treballadors de la seva condi-
ció de subjectes socials porta-
dors de drets i, contra la
necessària justícia distributiva,

se'ls ha convertit, cada vegada
més, en simples objectes d'explo-
tació. Inicialment va ser a través
dels "pactes de rendes", després
van venir les reformes "laborals",
pactades o consentides, com
instruments de saqueig progres-
siu de drets laborals, especial-
ment a través de successives
modificacions de l'Estatut dels
Treballadors.

Qui es demani per la causa
de l'activa col·laboració de
Méndez, Fidalgo i les seves
colles, amb el sistema neoliberal,
té molt a mà la resposta: aquests
no combaten l'engranatge capita-
lista actual, per la senzilla raó
que formen part del mateix. Què
podem esperar d'ells? Què fan
comptes de vendre en pròxims
acords? Per ventura el retard de
l'edat de jubilació? Potser

anul·lar, o emmanillar, la negocia-
ció col·lectiva?

Front aquest model de sindi-
calisme elitista i col·laborador
amb el poder, entre tots i totes
tenim la imperiosa necessitat de
recuperar les nostres pròpies
arrels com treballadors, de soli-
daritat, de suport mutu, d'instint
de classe. Aquesta reforma labo-
ral, i tota la mentida mediàtica
que l'acompanya, ha de ser
denunciada. Hem d'exigir
responsabilitats, també per part
dels qui, des de dins de CCOO o
d'UGT, s'han sentit ignorats,
utilitzats i estafats. L'alternativa
futura només podrà ser si obrim
el camí al sindicalisme lliure i
horitzontal, recuperant la
confiança en la seva dignitat i
utilitat, i en el protagonisme
dels treballadors.

David Llistar. Observatori del Deute en la Globalització

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Tocant la pera a una petrolera

La informació que he recollit
brolla com aigua cristal·lina dels
distints col·lectius d'una xarxa
nova. D'una malla que s'està
teixint de gent sensible amb el
món del petroli, les grans trans-
nacionals, la futura crisi energè-
tica, les guerres derivades, la
generació de deutes ecològics i
socials, i l'actitud ultraconsu-
mista. Una excel·lent excusa per
a posar-ho tot al mateix cabàs ha
estat la gran i empetrolada
REPSOL i el seu desgraciat paper
a comunitats indígenes i zones de
megabiodiversitat a l'Amèrica
Llatina. Tot això, a falta d'infor-
mació d'altres indrets del món on
també opera, com Algèria o
Guinea Equatorial.

"Tocar la pera" és una expres-
sió catalana que s'ajusta perfec-
tament al que tractem de fer
amb REPSOL. Però s'està fent —i
aquesta sí és una opinió— de la
forma més sàvia tàcticament
possible. En primer lloc, hem
sortit d'afrontar un monstre
transfronterer que té beneficis
de 3.000 milions d'euros, amb
microaccions aïllades i descoor-
dinades. Es comença a afrontar
ara amb morfologia internacio-
nal, o —si voleu— en xarxa trans-
nacional. Les comunitats
afectades de Colòmbia,
Argentina, Equador, Tarragona,
Bolívia, Puertollano, etc... han de
comprendre que no només els
passa a elles, sinó que existeixen

*Cal tocar
la pera on
més li dol:
la imatge
corporativa
dirigida a
consumidors
i accionistes*

moltes experiències per compar-
tir i que, en moments puntuals,
es poden coordinar globalment,
com ara per la Contra Junta
d'Afectades 2006. De fet, es fa
palesa l'enorme asimetria entre
les comunitats on s'instal·len els
pous de petroli, els oleoductes o
les refineries, i la pròpia transna-
cional. En termes econòmics, per
exemple, la companyia REPSOL
YPF factura a l'any 5,7 vegades
més que tot el que produeixen
els bolivians durant el mateix
any. Tauró contra sardina. Per
tant, si només s'activa la resistèn-
cia local, és molt possible que la
companyia no varii les seves polí-
tiques globals. Si la resistència és
global, aleshores sí.

En segon lloc, tocar la pera on
més li dol: la imatge corporativa.
Una imatge que està dissenyada
—amb molts diners per mig— per a
ser inoculada principalment en dos
targets: els accionistes i els consu-
midors. Si els accionistes —els
propietaris de l'empresa— perce-
ben conflicte o un futur insegur,
fins i tot irresponsabilitat, i, en
definitiva, abaixada de la cotitza-
ció, potser prefereixin invertir en
un altre valor. Per tant, el departa-
ment de marketing suarà sang quan
es trobi davant d'una campanya de
contraimatge on es certifiquin amb
rigor els punts negres i les viola-
cions que l'empresa està cometent.
Una cosa semblant passarà amb els
consumidors.

Jordi Garrigós. Estudiant membre del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

/opinio@setmanaridirecta.info/

La Declaració de Bakaiku: globalitzant la lluita contra l'EEES

El passat mes de març, estudiants d'arreu d'Europa es trobaven a Bakaiku (Euskal Herria) amb l'objectiu d'analitzar la lluita contra l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior des d'un nivell més ampli. Aquesta és la segona vegada en dos anys que els estudiants europeus conflueixen en la necessitat de coordinar i vertebrar el moviment contrari als continus atacs que rep l'ensenyament públic des d'instàncies supranacionals i supraestatals, com són la Comissió Europea, amb el seu Procés de Bolonya, o els Acords Generals sobre Comerç de Serveis (AGCS) de l'OMC. Durant els últims mesos les trobades entre representats dels diferents moviments estudiantils d'arreu d'Europa han estat freqüents i ja s'havien reunit primer a Barcelona i després a Bergen (Noruega), ciutat on es va desenvolupar el Fòrum Social de l'Educació coincidint amb la cimera de ministres d'educació europeus.

La cita d'Euskal Herria s'organitzava amb l'objectiu primordial de fer balanç de la feina feta fins ara i d'actualitzar el context actual de la situació global de l'ensenyament europeu, amb l'aplicació del Tractat de Bolonya i, així, mesurar el grau d'implantació d'aquest procés a les universitats europees. Del treball realitzat, en sortí la Declaració de Bakaiku, un document consensuat per estudiants noruecs, castellans, catalans, bascos, gallecs, italians, alemanys, del Regne Unit i de l'Estat francès on es denuncia que "L'Espai Europeu d'Educació Superior ha estat dis-

senyat per i subordinat a interessos mercantils de corporacions multinacionals, les quals han influït decisivament a impulsar una reforma de l'Educació Superior a la seva mesura: elitització, mercantilització i privatització. L'Europa que acompanya al Procés de Bolonya és l'Europa submissa a organitzacions supranacionals com l'OMC i el seu AGCS, l'Organització i la Cooperació del Desenvolupament Econòmic, la Unió Europea i el Banc Mundial i les seves Directiva Bolkestein i Estratègia de Lisboa".

Segons afirmen els i les estudiants europees, aquesta declaració és el resultat de la coincidència en la resistència davant les diferents imposicions d'una Europa marcada per l'agenda neoliberal ("l'Europa del capital del patriarcat i antidemocràtica"). El procés de Convergència Europea suposa una agressió als

drets dels i les estudiants a l'educació. Una vegada més, es demostra l'interès de la classe política actual (regida pels interessos de la patronal) en convertir la universitat en una fàbrica de treballadors i treballadores adaptables al mercat, i en conseqüència, en benefici dels interessos privats.

Per aquests motius, els alumnes universitaris que es trobaren a Bakaiku es reafirmaren en la lluita per un ensenyament públic (exempta de barreres), democràtic (on les decisions es prenguin de manera transparent i horitzontal) i popular (al servei dels estudiants i no de les exigències del mercat). Per tal d'arribar a aquests objectius, les demandes

del moviment estudiantil europeu venen marcades per la necessitat d'un "debat ampli i obert entre tota la comunitat universitària i la societat sobre el model educatiu que necessitem" i per tal de començar a construir aquest model, cal "la retirada del Procés de Bolonya i la dissolució dels organismes no democràtics i la seva substitució per altres que siguin democràtics i horitzontals".

Aquesta és l'única manera de que les universitats tornin a esdevenir serveis públics i espais de cooperació i pensament crític. En aquest sentit, es parla del fenomen de la precarietat, que segons afirmen només s'extingirà amb "l'expulsió de les empreses

de la universitat, i la desmercantilització de tots els serveis que en elles es presten". Finalment, els i les estudiants acordaren la rellevància d'establir una agenda europea comuna de mobilització i la necessitat de coordinar les lluites del moviment estudiantil a nivell europeu. En aquesta línia, la Declaració afirma que "la Convergència Europea pot ser aturada, l'Europa dels mercaders només pot ser aixecada sobre la submissió i el silenci. No serà aquesta la primera vegada que els poderosos ensopeguin amb la generació de fenòmens de contrapoder, no serà aquesta la primera reforma de la universitat que torni a les carpetes dels banquers feta bocins".

No serà aquesta la primera reforma de la universitat que torni a les carpetes dels banquers feta bocins

Gemma Galdón. Investigadora del Transnational Institute (Amsterdam)

/opinio@setmanaridirecta.info/

L'alternativa llatinoamericana

Quan aquestes lletres apareguin impreses, Alan Garcia serà segurament el nou president de Perú, després de superar per un estret marge i en segona volta Ollanta Humala.

Independència del resultat final, l'ampli suport popular a la candidatura d'Humala, el "Chávez" de Perú, torna a posar sobre la taula l'abast del procés que sembla estar canviant el mapa polític d'Amèrica Llatina. I no tan sols per la victòria de candidats com Hugo Chávez i Evo Morales, sinó també per l'a-

ribada al poder de Bachelet a Xile. L'esquerra llatinoamericana que s'està imposant a les urnes, des de la més radical a la més liberal, comparteix un element comú: la necessitat de trobar alternatives al model neoliberal responsable d'unes desigualtats insostenibles i de crisis com la d'Argentina el 2001.

Tanmateix, en la pràctica, Amèrica Llatina està lluny d'actuar com un bloc homogeni en la política internacional. Malgrat la retòrica de l'"amença populista" i la necessitat d'al-

L'esquerra llatinoamericana comparteix un element comú: la necessitat de trobar alternatives al model neoliberal

guns de crear dracs de múltiples caps, el cert és que ni tan sols l'"eix Castro-Chávez-Morales" és una realitat en termes polítics: els presidents de Cuba, Veneçuela i Bolívia procedeixen de tradicions polítiques molt diferents, es deuen a lleialtats diverses i no comparteixen un mateix paradigma. És cert que la seva pràctica política ha aconseguit desafiar l'hegemonia dels EUA i obrir una avinguda d'esperança en la possibilitat de començar a desenvolupar nous paradigmes, però també ho és

que, de moment, els projectes alternatius de gran abast com l'ALBA (Alternativa Bolivariana para la América) no són més que un grapat de bones intencions, que els desacords en la relació amb els EUA estan a l'ordre del dia i que la relació entre aquests nous projectes i els moviments socials és sovint molt feble.

L'alternativa llatinoamericana, per tant, és encara un procés en construcció. Més simbòlic que real, però prenyat de potencialitats.

CONTRA LA REFORMA LABORAL I LA DIRECTIVA BOLKESTEIN

www.cgt.es
www.rojoynegro.info

manifestación: 18:00h. Pza. de España
mitin: 20:00h. Paseo Camoens
concierto: 20:30h. Paseo Camoens
• BOIKOT
• DOMINGO CALZADO Y EL CONJUNTO ISTIERCOL (con Alen de Mareo)
• A PAJO SEKO
• DIEZCOCOS
• THE LOCOS (el nuevo grupo de Pipi Ska-p)
• SONOTONES

10-junio-06 Pel repartiment de la riquesa i els drets socials

Cafè-Restaurant-Llibreria

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET
Diagonal
PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl
LA COOPERATIVA
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

Navegant per la xarxa

Segurates virtuals

Fa uns dies es publicava la notícia que a l'Estat espanyol fan falta vigilants de seguretat, concretament uns 20.000. La patronal del sector deia que els anirien a buscar a fora i en aquest sentit firmava un acord amb la Federació d'Associacions d'Immigrants Romanesos. Entre el col·lectiu de la seguretat privada aquest fet ha encès els ànims a la xarxa...

El debat el comença Xoxe a vigilantesdeseguridad.com: "Què farem davant d'aquesta allau de delinqüents? Els romanesos són competidors, de complexió atlètica, agressius, desafiants... només cal veure les bandes organitzades. Permetrem la seva incorporació? Això serà un desastre absolut".

A Xoxe li surt un aliat ben aviat, Mctagart, tot un expert en diplomàcia: "L'única cosa que aquell país de morts de gana pot oferir és delinqüents i treballadors submisos i barats. Espero que mai entrin a la Unió Europea".

Coreano afegeix el toc final: "Contractar romanesos per fer de vigilants de seguretat és com posar la guineu a cuidar les gallines!".

I fent cas a aquella màxima que proclama que l'experiència és un grau, Centinela explica: "a l'empresa on treballava abans van agafar una persona del Perú i és clar, a la nit es passava tota l'estona trucant al seu país i al final l'empresa va haver de pagar un milió de pessetes de telèfon. Llavors el cap va trucar a l'empresa d'seguretat i va dir que mai més contractaria un estranger, que volia un nacional".

Però amb l'ànim periodístic de contrastar, hem navegat fins a una altra pàgina web d'aquest col·lectiu: inicia.es/de/vigilante. I hem comprovat que la crítica als romanesos és la tònica habitual, en aquest cas però, encara més sagnant.

Així un tal Ininteligible, un *nick* que potser va amb segones, fa aquesta proposta després de conèixer la notícia que es contractaran romanesos: "Que les ONG i ZP El Sant obrin les portes de la Moncloa i acullin els pobres senegalesos, romanesos i marroquins que, per cert, venen de presons de màxima seguretat". I el seu cervell, font inesgotable d'idees, va més enllà: "Proposo que els ministres, ja que s'estimen tant els immigrants assassins, se'ls enduguin a casa i posin mesquites al seu menjador".

Però no tothom pensa el mateix. Quan un tal Ray intenta posar seny i adverteix que no tots els estrangers són malvats i recorda l'emigració durant la postguerra, Aix el fa callar sentenciant: "no t'atreveixis a comparar els nostres avis i pares que marxaven per treballar i no per robar, matar i assassinar".

I nosaltres que dormíem tan tranquil·les...

CSO La Forestal d'Escós

Assemblea d'Okupes del Pallars Sobirà

El passat mes de maig vàrem okupar la casa forestal d'Escós la qual porta deshabitada 15 anys (segons el mateix Departament de Medi Ambient i Habitatge). La casa és propietat de la Generalitat de Catalunya, principal culpable de la sobreespeculació que pateixen avui dia els Pirineus i Catalunya.

Sent conscients de les conseqüències jurídiques que comporta el fet d'okupar, i després d'haver intentat per tots els mitjans burocràtics canviar la nostra situació (portem mes de set anys creant activitats socioculturals a la comarca i denunciant el cas) hem decidit portar a terme aquesta acció.

El fet que la nostra comarca tingui una població aproximada de 6.500 habitants la fa poc interessant a nivell polític, i també la fa dèbil a l'hora de demanar subvencions i estructures d'àmbit públic (no tenim hospital, ni transports preparats per casos mèdics d'urgències, tot i el gran nombre de gent gran i el fet de ser la primera comarca de tota Espanya en esports d'aventura), això permet a especuladors i cacics continuar amb el seu afany de poder, amb total impunitat.

Sabem que la nostra situació precària no canviarà en un territori on la democràcia és vençuda per l'interès capital.

Com a resposta a aquesta condició hem decidit actuar, primer alliberant un espai públic en desús, oferint-lo al poble i les seves associacions.

Després, fer d'aquest espai un lloc de trobada pel poble i novinguts que comparteixin experiències diverses i adquireixin els coneixements necessaris per a la seva autonomia (tant col·lectiva com individual) portant a terme activitats diverses.

No sabem fins quan podrem estar en aquest lloc, ja que l'okupació és perseguida penalment, pel fet de ser l'única que enfronta el problema de l'especulació de soca-rel però, durant el temps que hi siguem, les nostres mans i els nostres caps treballaran en pro d'un futur digne per a tothom, transformant la deixalla (que és l'únic que tenim) en alternatives a una ciència errònia defensada per la política d'avui en dia.

Resposta a la carta de comiat de la consellera Marta Cid

Victòria Barceló Roca
Mestra de Ciències Socials de l'IES Josep Pla de Barcelona

Envolguda consellera: és força penós tot el que està passant. Em pregunto com és que un partit com ERC pot ser tan radical en matèria de nacionalisme i tan poc

Ciutats lentes

Josep Ors. Taradell

Fa uns mesos va sortir la notícia que Vic i Manlleu havien arribat respectivament als 40.000 i 20.000 habitants i que probablement pels volts de 2010 podrien arribar als 50.000 i 30.000. Aquesta notícia anava acompanyada d'una declaració de satisfacció per part de l'alcalde de Vic, com si s'hagués acomplert un objectiu llargament anhelat, no sé si d'acord amb l'esperança de guanyar, a base de població, la capitalitat de la regió central. La segona notícia deia, en la presentació del Pla Director de la plana de Vic, que la Generalitat preveu un creixement de 100.000 habitants més a tota la comarca d'Osona en un termini de 20 anys, per la qual cosa ens havíem de preparar; tot i que no sé si l'accent es posava en la previsió, la predisposició o la propiciació perquè això passi. La tercera notícia va sortir fa poc quan es va anunciar el projecte de construcció d'una nova carretera que enllaçarà el Vallès amb Osona per tal que pugui desencallar els col·lapses que pot patir la C17 tenint en compte l'increment en els desplaçaments a causa del creixement de la població de la comarca.

Aquestes tres notícies em semblen un símptoma preocupant del que ens espera ja que, des de diferents àmbits, es dona per fet que el creixement hi serà, i a més em fa l'efecte que els nostres regidors i alcaldes ens estan preparant perquè això ho veiem amb esperança i optimisme i no pas amb resignació i oposició. Creixement i increment són paraules que fàcilment es posen en la columna dels conceptes positius, i conseqüentment, decreixement i estancament són paraules maleides que ningú en vol sentir a parlar. Sovint, enmig de discursos complexos, acaben tenint protagonisme idees tan simples, estereotipades i equivocades com relacionar directament la quantitat (més) amb la qualitat (bé i bo).

Però a ningú se li ha d'amagar que augmentar la població en un període curt de temps porta incorporats una sèrie d'inconvenients que agreujaran tot un conjunt de desequilibris que ja tenim detectats en diferents estudis com són: la manca d'aigua potable, l'extensió de l'ocupació del territori urbà i industrial en zones agrícoles, l'abandonament de la gestió dels boscos, l'augment dels residus urbans i ramaders; i dins la gestió de cada poble i ciutat, hi haurà una demanda d'equipaments com guarderies, escoles, instituts, hospitals, centres d'atenció primària, residències, depuradores, policies, biblioteques, etc. que els ajuntaments no podran satisfer immediatament, per la qual cosa, durant uns anys, més dels que estem parlant, patirem una minva en la qualitat de vida dels ciutadans. Davant d'aquest model que se'ns imposa, cal saber que n'hi ha d'altres que no cal inventar, que ja funcionen com en algunes ciutats italianes agrupades amb el que ells anomenen "ciutats lentes". Són ciutats que han optat per un altre tipus de projecte com és el de preservar els ritmes lents i saludables dels processos urbans i promoure la qualitat de vida i la salvaguarda cultural i ambiental del territori. Sé que a tot regidor li ha de provocar esgarriances pensar que amb les seves decisions pugui aturar l'activitat econòmica del seu poble, i li ha de tremolar la mà a l'hora de signar unes ordenances que puguin fer fugir l'alè del progrés cap al poble del costat, però jo els demanaria que provin d'afegir als seus discursos altres conceptes que no únicament els de productivitat i desenvolupament, i tinguin més a mà els principis de prudència, responsabilitat i visió a llarg termini que són els que han de prevaldre en tot bon gestor.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió
màxima de 1.500 caràcters (amb espais)
i han de portar:
signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a
cartes@setmanaridirecta.info
o per correu postal a
Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

en matèria de serveis públics? M'agraïu el meu suport i dedicació. Més que agraïment, hauria desitjat que la meva dedicació de més de 35 anys a l'ensenyament junt amb moltes altres persones amb qui he portat endavant projectes de defensa de l'escola pública i propostes de models organitzatius i de funcionament de l'educació com a servei públic des dels 0 fins als 18 anys, hagués despertat en aquest departament, comandat per vostè des de desembre de 2003, ganes de conèixer altres maneres per avançar en un model d'educació pública realment democràtic, equitatiu i just. Maneres que des de fa temps s'estan portant a la pràctica per comunitats educatives creatives i compromeses amb l'educació com a servei públic per a "totes" les persones. Potser s'haguessin pogut trobar altres camins per a millorar l'educació des de les experiències de la pròpia escola pública.

Quan va començar a governar el tripartit em vaig dirigir al

conseller Bargalló per a felicitar-lo i oferir-li la meva aportació. Vaig tenir una resposta de cortesia que vaig valorar molt. Esperava que les actuacions del departament anirien en la línia d'entendre l'Educació com a un servei públic de veritat. Que es farien polítiques realment d'esquerres i progressistes. Segons el meu punt de vista i el de molts professionals de provada solvència professional, lamentablement no ha estat així i hem hagut d'assistir a la posada en escena d'un pacte nacional per a l'educació que pren com a model d'una suposada qualitat educativa a l'escola privada concertada. Quins elements de qualitat té aquesta escola? Unes quantes hores de més, de guarderia i d'engany a les famílies per a justificar unes aportacions econòmiques?

A través del debat que es va generar per internet quan s'anava gestant el pacte vaig fer la meva aportació plantejant tots els interrogants que se'm presentaven quan es parlava d'integrar

l'escola concertada en una única xarxa d'escoles de servei públic, o no sé quina denominació se'ls dóna. Me'n faig el càrrec que passés desapercibuda la meva aportació. Ho dic sincerament. Era una aportació individual enmig de moltes altres aportacions.

Col·lectivament, la meva posició ha estat molt ben representada pel sindicat USTEC. No obstant, ja que es dirigeix a mi per acomiadar-se, no voldria que vostè es pensés que la no resposta significa que heu tingut el meu suport. Des de sempre sóc votant d'esquerres i he estat una gran defensora del tripartit i, evidentment, el tornaria a defensar sempre. No vull cap coalició de centre-dreta. Però vull polítiques realment d'esquerres i progressistes.

Li desitjo molta sort. I li agraeixo també la seva dedicació, que no dubto que ha estat molta, però permeti'm que em manifesti molt crítica amb la política que ha portat a terme el seu departament.

Així està el pati

► Pàgina 10
La Massa Crítica és una proposta mensual de visibilització del dret a circular en bicicleta a les grans ciutats com Barcelona

► Pàgina 11
Continua el debat entorn els resultats i la participació al referèndum de l'Estatut. Si no s'aprova el text a les 4 circumscripcions no seria vàlid

► Pàgina 13
Can Vies continua amb la seva campanya per defensar el centre social. Han recollit signatures i adhesions mentre preparen la manifestació

VALÈNCIA // DESENES DE MILERS DE PERSONES RECORREN LA CAPITAL DEL TÚRIA

Contraris a la destrucció urbanística del litoral valencià surten al carrer

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

No ho han destacat ni *Las Provincias* —diari pròxim al Partit Popular— ni *Levante* —rotatiu afí al Partit Socialista—, però dissabte a la tarda desenes de milers de persones van participar a una de les marxes de protesta més multitudinàries que s'han celebrat al País Valencià durant els últims anys. Segons l'organització s'hi van aplegar prop de 50.000 persones, la policia estatal en va comptabilitzar 15.000 i la policia local de València —governada pel PP— tan sols en va veure unes 4.000.

Segons l'organització s'hi van aplegar prop de 50.000 persones

La iniciativa va sorgir de la plataforma Compromís pel Territori i l'objectiu principal és aconseguir una moratòria que aturi la construcció de nous projectes urbanístics al llarg de tot el litoral. Entre els col·lectius i entitats més representatius que en formen part —o donen suport— hi trobem: Salvem el Cabanyal-Canyamelar, Xúquer Viu, Revolta, Comissió Subestació de Patraix Fora, Salvem el Botànic-Recuperem Ciutat, Afectats PAI d'Albalat dels Tarongers, Acció Cultural del País Valencià, Compromís per l'Horta Sud, Acció Ecològica-Agrària, Per l'Horta, Ecologistes en Acció, Salvem Porxinos, La Vega Baja no se vende, o Plataforma pels Pobles de la Safor.

La reflexió

Continua l'agressió implacable al territori

Plataforma d'entitats
Compromís pel Territori

El passat 11 d'abril, membres de l'entitat ciutadana Compromís pel Territori van lliurar una carta al President de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, per exigir-li, entre d'altres mesures, una moratòria que comportara "la no aprovació, la suspensió o la paralització" de projectes, urbanístics o no, que no acreditaren la suficient transparència informativa, amb l'acord previ amb els ciutadans afectats i àmplia acceptació social, tant en els objectius concrets del projecte com en el seu impacte ambiental i cultural; que requalifiquen sòl urbanitzable o que contradiuen plans d'acció territorial i d'altres plans supramunicipals en estudi, projecte o procés d'aprovació. L'escrit, que ja aleshores comptava amb el suport de més de 70 associacions i entitats del País Valencià, demanava també l'impuls d'una nova legislació, elaborada des de la participació ciutadana, que tinga com a objectius clars frenar l'especulació

Una de les lluites més compromeses pel territori ha estat la defensa de l'Horta

► **Carrers inundats de gent**
Més de 100 col·lectius i plataformes de tot tipus però amb un denominador comú: "no estar disposats a esperar ni un minut més amb l'actual política que destrueix el territori i espolia el territori", inundaren València amb gran nombre de pancartes que clamaven contra els centenars de projectes que qualifiquen com a "insostenibles i malbaratadors". En un comunicat emès per la plataforma, s'afirma que: "el Govern de la Generalitat Valenciana, màxim responsable d'aquesta política, ha de prendre bona nota de la ferma voluntat ciutadana d'impedir aquests projectes, però també han de prendre nota els alcaldes i regidors de nombrosos municipis valencians de distint signe polític, que recolzen PAI, camps de golf, macrohotels, abocadors i altres projectes insostenibles en una política de "pa per a hui, fam per a demà".

► **Una llarga estela de ciment**
A la costa del País Valencià queda entre el 10% i el 14% de litoral

sense urbanitzar. Dels 120 quilòmetres de costa de Castelló només en queden 20 sense edificar. Els interessos privats han convertit tota la línia marítima en una gran urbanització sense cap criteri de sostenibilitat a llarg termini. Al capdavant de l'actuació política que promou aquest model de construcció hi trobem Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló i íntim amic del president del complex urbanístic de Marina d'Or Ciudad de Vacaciones, Jesús Ger.

► **Marina d'Or, el gran imperi**
Diputats i regidors del Partit Popular han aparegut sovint vinculats a les grans constructors valencianes. El regidor popular d'Urbanisme d'Oropesa, Tomás Fabregat, comparteix amb Loger SA —empresa constructora del complex— la propietat d'un local a les instal·lacions de Marina d'Or. Fabregat té la titularitat del 45% de la propietat i Loger el 55% restant. Aquest contracte va ser signat el 2003, quan el regidor ja ostentava el càrrec a Urbanisme. Ⓜ

"Zaplana s'enduïa part dels diners de les obres"

El portaveu del Partit Popular a Madrid i expresident del govern valencià, Eduardo Zaplana, ha estat assenyalat com a membre de la xarxa d'enriquiment personal que s'ha constituït al voltant dels grans projectes urbanístics. Antonio Moreno i José Herrero, dos empresaris de la construcció que van participar a les obres de Terra Mítica van assegurar durant una conversa amb els diputats Such i Camarasa, del PSPV, que les factures del parc d'atraccions s'inflaven i les

comissions eren repartides entre polítics i constructors. Els diners "extres" de les obres s'ingressaven a un compte corrent xifrat d'un banc d'Andorra sent el seu titular Vicente Conesa, administrador de les empreses de Terra Mítica que són investigades per part de la Fiscalia acusades de falsa facturació. Segons les gravacions de les converses, Zaplana i set empresaris valencians es van repartir aproximadament 2.500 milions de pessetes en comissions fins l'any 2003. Ⓜ

BARCELONA // GUÀRDIA URBANA I MOSSOS IDENTIFIQUEN I SANCIONEN ELS CICLISTES

La Massa Crítica ciclista planta cara: “No bloquegem el trànsit. Som trànsit”

La iniciativa s'ha estès per desenes de ciutats de tot el món en els darrers anys

Marta Camps

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Com cada divendres primer de mes, cap a les vuit del vespre, els primers ciclistes es començaven a concentrar a la plaça Universitat. El motiu, la convocatòria mensual des de fa més de tres anys de la Massa Crítica, un bon exercici de desobediència a l'asfalt i sobre pedals. A Barcelona tot va començar cap a finals dels 90, amb bicicletades ocasionals que plantaven cara a la cultura automobilística i en definitiva,

Fer front a la cultura automobilística i al gran sistema de l'or negre

al gran sistema de l'or negre. A partir de 2003, les passejades ocasionals es van convertir en una trobada mensual i van adoptar l'essència i el títol, com en diverses ciutats d'arreu del món, de la Massa Crítica.

Divendres passat, però, i a diferència d'altres vegades, una desena de guàrdies urbans esperaven els ciclistes a la plaça. Els primers que van arribar ja van ser aturats i identificats per diversos motius que anaven des dels controls rutinaris a l'augment dels robatoris de bicicletes. No obstant, els agents de la Guàrdia Urbana van recriminar a les vuit persones identificades el fet d'organitzar-se per interrompre el trànsit. La resposta: “no interrom-

pem el trànsit perquè som trànsit”. Davant de les complicacions que es presentaven i sota l'amenaça de ser multats si no circulaven degudament, el grup de ciclistes va decidir dissoldre la Massa Crítica per reaparèixer a Arc de Triomf. Massa tard, els mateixos agents ja hi havien arribat. Tot i això, la marxa va decidir sortir cap a plaça Catalunya. En arribar-hi, una furgoneta va aixafar la roda de darrera d'una de les bicicletes, amb l'aturada conseqüent del

trànsit motoritzat durant cinc minuts per tal de realitzar un informe. Els agents de la policia municipal van aprofitar la situació per tornar a insistir sobre les multes, en aquest cas, per manifestació no autoritzada. El tràmit finalment es va allargar gairebé una hora, en la que el grup de ciclistes va quedar fart de l'incordi policial.

► **Indignació entre els afectats**
L'endemà, diversos ciclistes van publicar un comunicat a Indyme-

dia narrant els fets i denunciant que “d'aquí ben poc potser al setge que patim de cotxes i motos hi haurem d'afegir el de la Guàrdia Urbana”. I és que els fets del passat divendres van sorprendre bastant la Massa Crítica, una trobada que havia estat tranquil·la en la gran majoria d'ocasions. Alhora, els ciclistes es preguntaven el per què d'aquesta actuació policial enmig d'una bicicletada, just quatre dies abans de l'inici de la cinquena edició de

la Setmana de la Bicicleta organitzada per algunes entitats i l'Ajuntament sota una comissió presidida per Jordi Portabella. I parlant de membres i partits del govern municipal, una anècdota que expliquen els ciclistes és que es van trobar Joan Herrera, diputat d'ICV al Congrés, molt a prop de la plaça Universitat i també sobre una bici. Herrera va ser posat al corrent de tot plegat, amb els números de placa dels agents inclosos. ☺

La defensa de l'ús de la bicicleta es fa visible durant les masses crítiques els primers divendres de mes

Creuar el carrer, qüestió de “massa crítica”

El nom de Massa Crítica a les reivindicacions sobre pedals apareix als Estats Units. El setembre de 1992 a San Francisco, un

Quan la congregació té un nombre suficient de ciclistes els és possible parar el trànsit

grup de gent es va reunir a la ciutat per a protestar davant les desigualtats de condicions entre els diferents vehicles, decidint que, un cop al mes, serien les

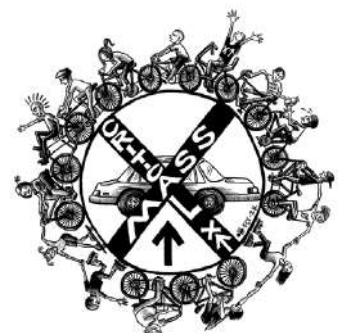
bicis les que provocarien les molèsties de trànsit. Així, van decidir agafar el mot del fenomen que descriu el documentalista Ted White a “Return of the Scrocher”. White explica un fet que succeeix a Xina; ciutats amb un trànsit motoritzat molt intens, sobretot, sense semàfors. Els ciclistes no poden creuar les interseccions. Pausadament, es van amuntegant esperant un moment per passar a l'altra banda. Quan la congregació té un nombre suficient de ciclistes –la massa crítica– els és possible parar el trànsit i creuar per la força del grup. Un fenomen curiós que s'ha convertit en el lema de convocatòries mensuals a diverses ciutats dels continents llatinoamericà, nord-americà, europeu i fins i tot a Oceania.

Despullades davant el trànsit

S'acosta el 10 de juny i, per tercer any consecutiu, ha estat la data escollida per a la celebració de la Manifestació Ciclonudista mundial. La iniciativa consisteix en mostrar com els ciclistes es troben en inferioritat de condicions front la resta de vehicles motoritzats. Com: despullant-se, agafant les bicis i fent un itinerari per la ciutat. Mostrar, dit d'altra manera, que els ciclistes es troben “despullats davant del trànsit”. Els col·lectius de Saragossa que van iniciar el projecte poc s'imaginaven que tres anys després de la brillant idea d'agafar les bicis totalment nus, la convocatòria se celebraria a diverses ciutats de l'Estat espanyol i fins i tot s'adoptaria com a pròpia en les diverses masses crítiques d'arreu del

A Barcelona l'any passat es va celebrar la primera marxa ciclonudista

món. A Barcelona, l'any passat es va celebrar la primera marxa ciclonudista, amb un bany col·lectiu al mar com a final. Enguany, començarà a les set al mateix indret de la Massa Crítica, a la plaça Universitat, i ha estat organitzada i convocada per una desena d'entitats. Es recomana dur tovallola, ja que també es preveu que acabi amb una capbussada col·lectiva.

PER MÉS INFORMACIÓ
I CONVOCATÒRIES ACTUALITZADES:

www.masacritica.info
www.ciclonudista.net
www.nakedwiki.org

CATALUNYA // LA INEXISTÈNCIA D'UNA LLEI ELECTORAL CATALANA GENERA UNA POLÈMICA JURÍDICA

L'Estatut hauria de guanyar a les quatre demarcacions per ser aprovat

En el cas que els vots positius al text no traïessin majoria absoluta en alguna de les circumscripcions seria rebutjat, segons la llei que regula els referèndums

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El referèndum sobre la reforma de l'Estatut de la Comunitat Autònoma Catalana no para de generar polèmiques. Des del trencament del Tripartit, a les intervencions de la Junta Electoral Central sobre la propaganda institucional, passant pels horaris de tancament de les urnes, ara no se sap quan es consideraria aprovat.

Encara que hauria de ser una cosa senzilla (sols comptar si hi ha

El precedent d'un cas similar és el d'Almeria, que va rebutjar el referèndum estatutari el 1980

més "sis" o més "nos"), no ho és tan quan s'entra en els intrínsculs jurídics. El primer punt de polèmica: quin és el marc territorial que s'ha de comptar. Els serveis jurídics del Parlament català asseguren que hi ha un marc únic autonòmic, per tant els vots es comptabilitzarien globalment. Altres experts, però, com els professors universitaris de dret administratiu Joan M. Trayter i Josep M. Aguirre, afirmen que això no és tan clar. Sostenen que "l'article 56.b de l'Estatut vigent, (que regula la seva modificació) afirma que la proposta de "reforma requerirà, (...) el referèndum positiu dels electors" sense especificar, en cap cas, quin és l'àmbit territorial del referèndum". Aquesta indefinició obliga, segons ell, a remetre'ns a la Llei Orgànica

Dos nois del grup d'acció Països Catalans Insubmisos van protagonitzar dijous passat la sessió de control del Parlament. Mentre intervenia la consellera Tura varen desplegar dues pancartes contràries a l'Estatut i a favor de la independència

2/1980, que en els seus articles 5.2 afirma taxativament que "la circumscripció és, en qualsevol cas, la província". Com mai s'ha aprovat una llei electoral catalana, la legislació espanyola és la que preval.

Conseqüències importants

Aquesta polèmica, lluny de ser una disquisició acadèmica allunyada de la realitat, té una importància política cabdal. Seguint aquesta teoria, l'Estatut hauria de ser aprovat en totes i cadascuna de les circumscripcions electorals,

i la victòria del no en una sola, com podria ser el cas de Girona, que sempre s'ha manifestat molt més catalanista, invalidaria tot el procés, que no podria ser replantejat fins al cap de cinc anys.

Encara que sembli increïble ja hi ha un precedent d'uns fets similars. Quan el 1980 es va preguntar en referèndum si Andalusia havia d'accedir a l'Estatut per la via de l'article 151 de la Constitució espanyola (l'anomenada "via ràpida"), aquest va ser aprovat a totes les províncies excepte a Almeria, on va

ser rebutjat. Llavors, el govern va aprovar una curiosa llei (la LO 13/1980) en que per motius "d'interès nacional" es violava la voluntat de la ciutadania almerienca i es donava per vàlid el referèndum. No costa d'imaginar la polèmica que es generaria si es repetís la "solució" arran d'una hipotètica situació similar després del 18 de juny.

El vot en blanc, el segon no
Un altre punt que deixa clar l'article 9.2 de la citada LO 2/1980, és que "l'Estatut s'entendrà aprovat

quan obtingui a cada província majoria de vots afirmatius dels vàlidament emesos". Per tant, si el si ha d'obtenir el 50% més un dels vots, un alt nombre de vots en blanc podrien fer perillar l'aprovació del text.

Així ho van entendre alguns analistes polítics quan la direcció d'ERC va optar en un primer moment pel vot nul, doncs aquesta opció no s'oposava de forma efectiva a l'Estatut, a diferència del blanc, que a l'hora de la veritat actuaria com un veritable no. ☺

Maulets "expropia" el Golf de Sant Cugat

Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'organització juvenil independentista Maulets ha realitzat un acció de protesta al camp de golf de Sant Cugat dins de la seva campanya en defensa del territori, que duu per lema "Les arrels no neixen del ciment". El passat divendres dos de juny, un grup de joves va accedir al camp de golf, en va llaurar part de la seva superfície i va desplegar una pancarta amb el lema "Expropiat pel jovent". Així mateix, l'assemblea local de Maulets hi va plantar multitud de plafons on es reivindicava la defensa del territori i el dret a l'habitatge

del jovent amb lemes com "la terra per a qui la treballa", "terreny expropiat" i "prou especulació". En un comunicat, l'organització independentista afirma que "ja fa uns anys que el jovent dels Països Catalans lluita per a fer front a l'especulació, la destrucció del territori, i les seves causes i conseqüències". Amb aquesta acció, Maulets reivindica que "els Països catalans no estan en venda" i que "amb el nostre futur tampoc s'especula". "Les joves plenes de visió, opinió i pensament tenim el dret a defensar el nostre present i el nostre futur", afirmen. Un futur que, "pel camí actual marcat per la terciarització i el capitalisme més salvatge ens és ben fosc".

Un membre de Maulets picant amb l'aixada sobre la gespa del camp de golf

Mural pintat a la façana de Can Vies, just al límit de l'accés a les obres de contrucció de la línia del Tren d'Alta Velocitat

BARCELONA // EL CENTRE SOCIAL REALITZA PARADETES INFORMATIVES

Can Vies rep el suport de desenes d'entitats del Secretariat de Sants

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Districte de Sants manté encara silenci al voltant del procés judicial en contra de Can Vies, però moltes de les entitats més representatives del barri ja han pres posició. Durant l'Assemblea General del Secretariat d'Entitats de Sants que es va celebrar el passat dimecres 31 de maig al palau de vidre de les Cotxeres de Sants, moltes de les entitats presents varen posicionar-se a favor de Can Vies, de mantenir el centre social i d'evitar que un negoci privat acabi construint pisos de luxe a l'actual terreny a peu de les

400 veïns i veïnes ja han signat per aturar el procés judicial contra la casa

obres del TAV. L'executiva del secretariat haurà de manifestar un posicionament ben aviat, tot i que les presions de les entitats més properes al govern municipal podrien retardar o diluir la seva postura. A les portes de les Cotxeres, a més,

tots els dies es pot trobar de 18 a 20h la paradeta informativa amb els faxos per enviar a l'administració i el tribunal competent del cas. També han editat grans cartells i banderoles per penjar del balcó de casa. Durant aquesta setmana han signat més de 400 veïns i veïnes els fulls de suport, i s'han enviat més de 170 faxos a l'ajuntament. Les associacions que tenen la seva seu a Can Vies ja s'han autoinculpat a la causa i això retrassará el dia del judici que finalment no serà el 14 de juny, tal i com estava previst.

Les Associacions de Veïns i veïnes de Sants i La Bordeta, l'Associació Solidària DAB, el FAGC,

la CGT, el Casal Independentista, les CJC, l'Assemblea de Joves, el Col·lectiu de Teatre i Cinema, el Col·lectiu pel Dret a la Vivenda, la CAL, La Burxa i Pirats Sound Sistema, ja s'han personat amb advocat o demanant-lo d'ofici.

▶ **El 10 de juny manifestació**
Mentrestant s'escalfen motors per la manifestació del dissabte 10 de juny. La marxa sortirà a les 18h de la plaça de Sants, i ja hi han confirmat la seva presència les colles de bastoners, grallers i geganters de Sants. Per qualsevol novetat en el procés podeu accedir a la plana web <http://www.barrisants.org>.

BARCELONA // L'ATAC CONTRA ASSISTENTS A LA FESTA ALTERNATIVA

Querella pels fets de Mercat Nou

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La querella l'han interposada els dos ferits que van haver de ser hospitalitzats com a conseqüència de les mossegades del gos d'atac i que posteriorment van ser detinguts. Recordem que guardes de seguretat del metro de Barcelona van deixar anar l'animal en contra de desenes de persones que assistien a les Festes Alternatives de Sants, el 30 d'agost de l'any passat.

Fonts del setmanari d'informació local La Burxa han pogut saber que el vigilant de seguretat denunciat ja havia estat jutjat per un altre fet similar. A finals del passat mes d'abril es va presentar una querella ell i contra l'empresa "Securitas" pels fets ocorreguts.

Dues persones ferides per un gos dels guardes de seguretat

Recordem que dos agents de seguretat privada van irrompre al pàrquing de Mercat Nou, recinte de les festes alternatives, amb un gos Rottweiler sense morrió que va ferir diverses persones. Poc després els vigilants van tornar amb agents de la policia nacional, van llançar gasos lacrimògens i van disparar cinc trets, un dels quals va impactar a una columna de metall de l'estació de metro a l'alçada de 1'80 metres.

La querella l'han interposada els dos ferits que van haver de ser hospitalitzats com a conseqüència de les mossegades del gos. El Centre Social de Sants (associació de veïns i veïnes) s'ha presentat com a acusació popu-

lar, per tal de donar suport i força a la denúncia dels dos joves. Amb la querella es pretén denunciar els responsables de l'agressió així com demanar indemnitzacions per les conseqüències de les ferides.

ESPLUGUES // ABUSOS PODER

Absolució d'un noi agredit per la policia municipal

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La titular del jutjat d'instrucció núm. 2 d'Esplugues de Llobregat ha absolt al jove David de la falta de desobediència en no quedar els fets provats en el judici. L'advocat de l'acusació demanava 50 dies de multa.

En David va ser acusat pels mateixos agents de la policia local que el passat febrer el van agredir a cops de puny i peu. La sentència també absol als agents de les agressions pel mateix motiu.

Els agents tampoc han estat condemnats per l'agressió

L'ajuntament va iniciar un expedient a en David per aquells fets acusat de "faltar el respecte a l'autoritat". L'expedient, a l'empar de l'ordenança de convivència local, resta obert malgrat l'absolució. Recordem que un dels agents implicats (amb número de placa 347) està acusat d'agressió contra un membre de la plataforma que rebutja el pla Caufec, ja que li va donar un cop de puny en el desallotjament del ple de l'ajuntament el 21 d'abril. Aquest policia també està implicat en un expedient irregular contra membres de la mateixa plataforma on els hi atribueix pintades de caire feixista. Fins i tot, altres persones d'Esplugues han afirmat ser víctima de les seves persecucions nocturnes en moto.

Amenacen amb el sacrifici de 150 gossos

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La gosserra municipal de Granollers va tancar les seves portes el dijous 1 de juny. Encara hi ha 150 animals tancats a les gàbies i patis de l'entitat. L'ajuntament ha informat del sacrifici de tots els animals en el plaç de 15 dies si no són adoptats per ningú. Tots els animals es troben en perfectes condicions sanitàries. Diverses entitats ja s'han queixat per aquesta amenaça, que consideren molt greu i en cas de materialitzar-se "un veritable assassinat en massa d'animals". Han difós el telèfon de la gosserra per fer tal de fer adopcions i per protestar: 938 402 777

Dipendra Panta, desaparegut el 2002, pertanyia a un comitè d'estudiants que defensava drets com la democràcia, la igualtat o la llibertat d'expressió.

Bipin Bhandari fou detingut a mitjans de 2002 quan la policia va assaltar la cambra on estava estudiant. A dia d'avui, les autoritats neguen qualsevol relació amb la seva desaparició.

La policia nepalesa va utilitzar un amic de Gyanendra Tripathi per a efectuar la seva detenció. Gyanendra era un dirigent del Partit Comunista, va desaparèixer el 2003.

Els militars van utilitzar un amic de Rajendra Tripathi com a esquer per a detenir-lo; va desaparèixer el 18 de gener de 2003.

Birendra, Dhirendra i Puspa Raj són els noms dels tres fills de Bhim Bahadur, tots tres van desaparèixer el 2003. Aquestes són les úniques imatges que es conserven d'ells després de l'escorcoll policial a la casa.

Nepal: desapareguts

Text i fotos: Toni Arnau/Ruido

Durant els darrers anys, l'exèrcit nepalès s'ha convertit, en la seva lluita contra els rebels maoistes, en un dels més grans perpetradors de desaparicions forçoses a escala mundial. Estudiants, sindicalistes, periodistes o polítics són detinguts, empresonats i posteriorment ocultats sense que ni tan sols els tribunals nepalesos puguin fer res per a impedir-ho. Les forces de seguretat, en general, recorren a la desaparició amb tanta freqüència que moltes organitzacions de drets humans afirmen que s'ha convertit en un arma estatal contra la insurgència, creant un marc en el que qualsevol individu amb un pensament públic contrari al de la monarquia, és susceptible d'acabar a la presó i caure en l'oblit.

Els esforços de les famílies per aconseguir que l'Estat admeti les detencions són en va; en alguns casos, els desapareguts són ubicats gràcies a la informació d'altres reclusos amb els que han compartit cel·la. No obstant, però, la gran majoria romanen en un limb que permet les forces de seguretat actuar amb la més absoluta impunitat, amb el consegüent risc d'abusos contra els drets humans fonamentals.

«Fa dos anys, el meu marit fou detingut pels militars. Vivíem a Katmandú i ell pertanyia al Partit Comunista. Un dia, després de trucar unes quantes vegades al mòbil, no aconseguia parlar amb ell, no responia al telèfon. Vaig parlar amb uns coneguts seus i em van dir que ells també estaven preocupats, que feia dies que no en tenien notícies. Per fi, un dia,

algú va despenjar el telèfon, però no era el meu marit, sinó algú que s'estava fent passar per ell. Jo ja m'imaginava que Gyanendra havia estat detingut, però aquella veu em mirava de convèncer que parlava amb el meu marit: em demanava per la meua filla com si també fos la seva. Li vaig dir que no me'l creia. Li vaig demanar a aquella veu que no li fes mal al meu marit i vaig penjar. L'endemà vaig trucar de nou però ja no va respondre ningú.

Gyanendra havia pertangut a UML (Unió Marxista-Leninista) però en el moment de la seva detenció estava al Partit Comunista (maoista), era el responsable del departament d'educació. Ja havia estat detingut amb anterioritat, durant el segon alto el foc, i va estar a la presó durant 17 dies. Ara, durant la darrera detenció, tot va ser diferent: un dia el meu marit va rebre la trucada d'una persona anomenada D. B. Raut. Li deia que s'havien de veure el més aviat possible i van concertar una cita per l'endemà a Santinagar, un barri de la capital. Va ser després de dinar i allà va ser on desaparegué. Va resultar que la trucada era falsa, D. B. Raut estava pres, i la persona que l'havia trucat fent-se passar per ell havia utilitzat el seu mòbil.

Sembla que en un primer moment se'l van endur a Kharipati per després traslladar-lo a la presó de Bhairabnath Gan, és l'únic que hem aconseguit saber. A partir d'aquí i després de gairebé dos anys no hem tornat a saber res més d'ell.»

Sarmila Tripathi, dona de Gyanendra Tripathi

Nabin Rai, desaparegut el 2002, fou detingut per la policia mentre estudiava a casa d'un amic.

Les assegudes per la vivenda passen a ser setmanals

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Per quarta setmana consecutiva les assegudes i accions per un habitatge digne han estat presents al centre de Barcelona i Madrid. A la capital catalana hi varen ser unes 150 persones, moltes menys que la setmana anterior però en un diumenge dins d'un pont de tres dies. Es van repartir globus amb el número 47 (article que suposadament garanteix el

Els diumenges a les set a la plaça Catalunya marxes i accions

dret de l'habitatge) i es van anar punxant en diferents punts del recorregut. A la plaça de Sant Jaume es va desplegar una gran tira de parer d'embalatge amb els escrits i reflexions de centenars de persones al voltant de l'habitatge digne. Amb la tira es va envoltar simbòlicament l'edifici del Palau de la Generalitat. També es va fer el dibuix del planol d'un pis de 30 metres quadrats al terra de la plaça. Tot seguit la concentració es va posar ben apretada dins del pis simbòlic. La marxa va finalitzar a la seu de la Cambra de la Propietat Urbana, a la Via Laietana. Allí es van penjar diversos cartells i es va convocar tothom a la cinquena marxa que es farà l'11 de juny a les 19h a la plaça de Catalunya.

Un grup de paletes enviats per l'empresa d'enderrocs al carrer Amargós de Barcelona

BARCELONA // EL FRONT D'ALLIBERAMENT GAI CONVOCA UN ACTE EL 8 DE JUNY

Accions als consuls portuguesos per denunciar la mort d'una noia

Mariona Ortiz

/redaccio@setmanaridirecta.info/

S'han convocat actes de denúncia a consuls d'arreu d'Europa, també a Barcelona el dijous 8 de juny a les 20h. Serà a la Ronda de Sant Pere núm. 7. L'objectiu és donar llum a l'assassinat d'una noia a Portugal.

La Gisberta era immigrant, transexual, prostituta i sense sostre

La Gisberta era una immigrant brasilera, transexual, prostituta, seropositiva i sense sostre. Malviava pels carrers de Porto fins el 22 de febrer passat, dia que la van trobar morta dins d'un edifici en obres. El crim va ser confessat per

14 adolescents, d'entre 10 i 16 anys, la majoria dels quals estaven interns en una institució catòlica per a joves conflictius sense llar.

Els nois van torturar la Gisberta durant tres dies: la van lligar, la van apallissar acarnissadament amb pedres i pals, li van causar cremades amb cigarretes i van agredir-la sexualment. La matinada del 22 de febrer, amb la intenció d'ocultar el crim, van llençar la noia en un pou d'un edifici en construcció. Posteriorment, l'autòpsia va determinar que la noia encara estava viva i que va morir ofegada.

Ara el jutge que instruïa el cas ha descartat l'homicidi i ha suspès el judici al·legant que "la Gisberta va morir ofegada i no per causes directament relacionades" amb la brutal pallissa que va rebre. Els 14 adolescents estan en llibertat (només un té mesures cautelars) i el fet que anteriorment ja hagués sin perseguit, insultat i agredit a la víctima tampoc ha semblat rellevant al magistrat.

El cas va ser divulgat pels mitjans de comunicació portuguesos durant els dies posteriors a l'assassinat, sempre referint-se a una persona "sense-sostre,

La van torturar durant tres dies, la van lligar i apallissar amb pedres i pals

prostituta i toxicòmana" i utilitzant el seu nom oficial, "Gisberto". Abans fins i tot que es coneguessin els detalls del crim i de la identitat de la víctima, nombrosos articles d'opinió advertien que no seria legítim considerar la transexualitat com una possible motivació. No ha sortit publicada cap fotografia de la noia a cap mitjà de comunicació i les agres-

sions sexuals que va patir, així com el fet que fos viva quan la van llençar al pou, només ha sortit publicat una vegada en un sol diari de Porto.

La premsa va ignorar tots els comunicats enviats per associacions de lesbianes, gais i transexuals que clarificaven la identitat i la transexualitat de la noia, alhora que demanaven mesures per combatre les discriminacions i protegir-se dels crims per motius d'identitat de gènere, orientació sexual, condició social, malaltia o origen nacional. D'altra banda, cap partit polític portuguès s'ha posicionat ni ha condemnat l'assassinat de la Gisberta públicament.

Responent a la crida del grup contra la homofòbia Panteres Rosa, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya convoca el proper 8 de juny una concentració de protesta davant del consolat portuguès amb el lema: "Tots som humans, tots som persones, denunciem l'assassinat de la Gisberta".

Hotels Catalònia destrossa un edifici amb veïns

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

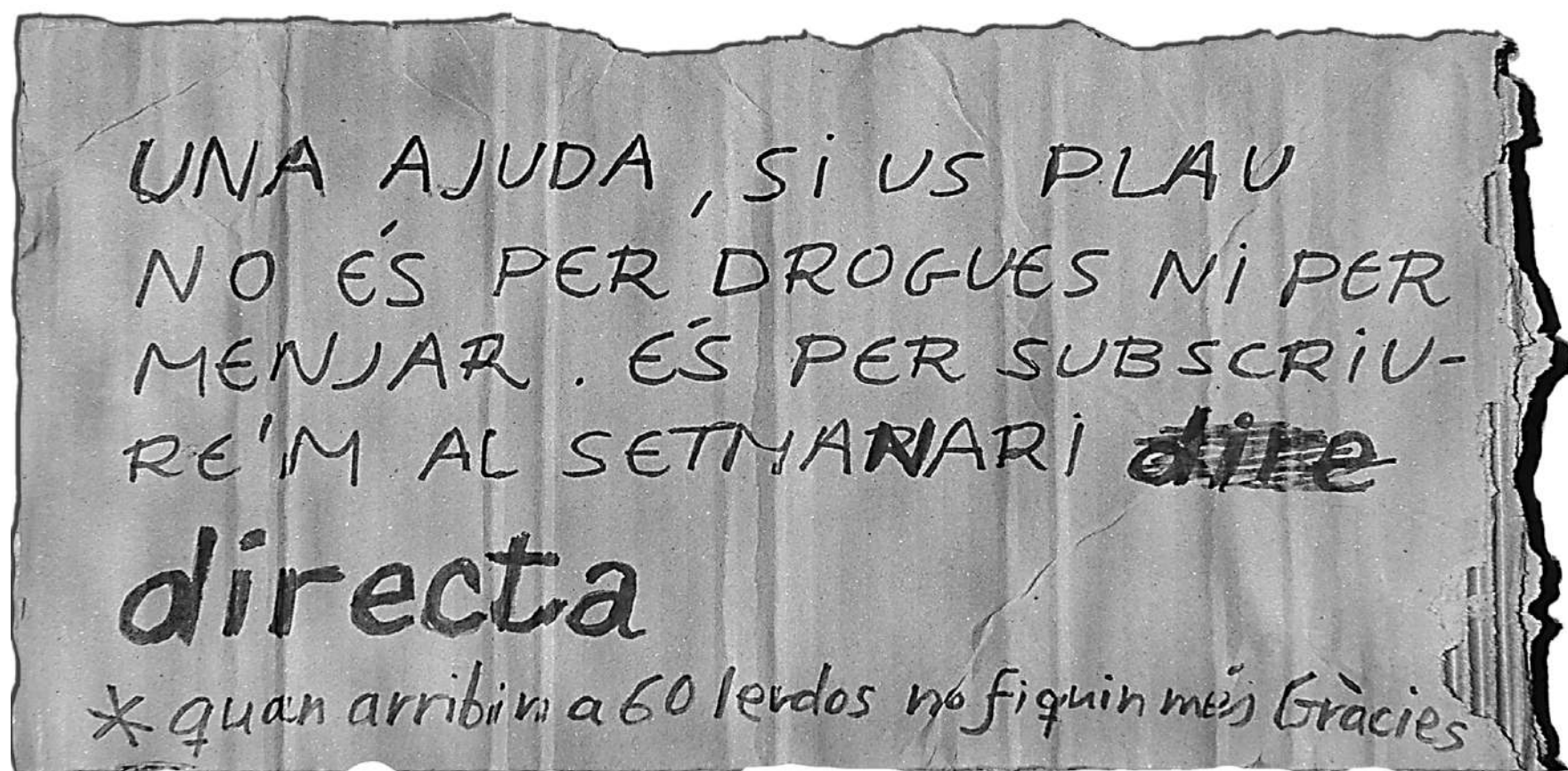
Ja fa setmanes que un col·lectiu de persones vinculades a la lluita contra la violència immobiliària i urbanística va començar a habitar dos edificis dels carrers Magdalenes 13-15 i Amargós 8. Tots dos edificis, així com un tercer situat al carrer Amargós 6 són propietat de l'empresa Arc de Triomf, del grup d'Hotels Catalònia, una de les cadenes hoteleres més importants de l'Estat espanyol. Des de fa mesos està expulsant els veïns de les finques per tal de construir un nou hotel al centre de Barcelona. En molts casos per tal de fer-los fora es recorre a pressions i no es dona una compensació econòmica a persones amb ingressos limitats.

El divendres 2 de juny de 2006 cap a les 9 del matí, aquesta empresa va actuar de forma mafiosa destrossant els pisos del número 6 d'Amargós que es trobaven buits. Ho va fer sense previ avís als llogaters que encara hi viuen i sense comptar amb cap tipus de permís d'obres. Es van produir greus danys a l'interior de l'edifici, i per a sorpresa dels veïns que intentaren comprovar què succeïa a l'interior, un guarda de seguretat impedia l'accés fins i tot a familiars dels actuals inquilins.

En adonar-se d'aquests fets alguns veïns dels carrers Amargós i Magdalenes van decidir trucar a la Guàrdia Urbana per a denunciar el que estava passant i intentar aturar les destrosses. Després de moltes trucades una parella d'agents va arribar amb més de dues hores de retard. Van actuar de forma passiva i van passar per alt les denúncies presentades.

Els habitants de Magdalenes 13-15 i Amargós 8 volen fer públics aquests fets i denunciar un nou cas de la violència immobiliària i urbanística que es pateix al centre de Barcelona i a tota la ciutat per diferents motius. En primer lloc "la destrucció brutal dels pisos ha dut a la ruïna un edifici que era perfectament habitable." En segon lloc, es van demolar sostres i parets i es van provocar danys als desajugues de l'edifici sense la presència d'arquitectes. Aquestes actuacions posen en perill l'estructura de l'edifici i constitueixen una agressió cap als veïns que encara resideixen a la finca. En tercer lloc, els vidres de les finestres que van caure al carrer a causa dels cops podrien haver lesionat els peatons que circulaven en aquell moment. Finalment, "la inacció de la policia demostra un cop més la connivència general de l'administració amb aquest tipus d'actuacions."

"Hotels Catalònia ha estat capaç de destrossar habitatges i posar en perill la seguretat dels i les veïnes, per tal d'evitar que s'exerceixi el dret constitucional a l'habitatge donant un ús social als pisos buits." Davant el succeït, els veïns del carrer Magdalenes 13-15 i Amargós 6 segueixen afirmant que, "enfront de la complicitat de les administracions amb aquestes actuacions mafioses, és necessari respondre de forma col·lectiva per fer efectiu el dret a l'habitatge."

Corresponsalies

Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
Cerdanya <cerdanya@setmanaridirecta.info>
Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>
Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
Osona <osona@setmanaridirecta.info>
Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hakis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a: c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, l'Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplir el formulari: www.setmanaridirecta.info i O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom..... Cognoms.....

Població..... Codi Postal.....

Adreça.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Signatura: _____ Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Presentacions

9 de juny **L'Hospitalet de Llobregat** (Ass. Waslala, c/Pins 39) 20h
 16 de juny **Maó** (Lloc i hora per confirmar)
 17 de juny **Sant Celoni** (Casal Independentista Quico Sabaté) 19:30h
 22 de juny **Mataró** (Cafè Arcàdia) hora per confirmar
 24 de juny **Ponts** (Bar Canari) 19h
 15 de juliol **Rebrot, Berga**

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info

Punts de venda

Balaguer CSO Les Vies Noguera Ribagorçana, 2
Barcelona Gàbia de Paper Marià Cubí, 26 **Cap i Cua** Torrent de l'Olla, 99 **La Torna** Sant Pere Màrtir, 37 **Infoespai** Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12 **Cat Guinardó** Pl. Guinardó, 13 **Kiosc Manu** Nàpols-Roselló **Ítaca** Pallars, 230 **Cus-Cus** Rambla Poblenou, 77 **Patapalo** Rubén Dario, 25 **Ateneu Popular 9 Barris** Portlligat, 11-15 **Rocaguinarda** Xiprer, 13 **Pròleg** Dagueria, 13 **El Lokal** Cera, 1 bis **1917** Pintor Fortuny, 30
Tartessos Canuda, 35 **Quiosc Canuda** La Rambla **Quiosc Colom** La Rambla **Quiosc Santa Mònica** La Rambla **Acció Cultural** Socors, 7
La Ciutat Invisible Riego, 35 **Terra d'Escudella** Premià, 20 **Teteria** Malea Riego, 16 **Espai Obert** Violant d'Hongria, 71
Bellaterra UAB **Quiosc Facultat de Ciències de la Comunicació** **Quiosc Facultat de Lletres**
Berga Llibreria Quatre Cantons Pl. Ciutat, 12
Caldes de Montbui Ginesta Pl. Moreu, 12
Cornellà de Llob. El Grillo Libertario Llinars, 44
Esplugues de Llob. Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
Girona Llibreria 22 Hortes, 22 **Les Voltes** Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
Granollers La Gralla Pl. dels Càbrits, 5 **Anònims** Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
Igualada Ateneu Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
Les Franqueses El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
L'Hospitalet de Llob. **Quiosc Montserrat** Pl. Mare de Déu de Montserrat
Lleida Ateneu La Maranya Parc, 13 **La Falcata** La Panera, 2
Maó Cafè Teteria L'Antic Plaça de la Conquesta, 5
Mataró Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 **Robafaves** Nou, 9
Reus Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 **Llibreria Gaudi** Galera, 12
Galatea Llibres Jesús, 5-7
Ribes del Garraf Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
Sabadell CSO Barris del Nord Portel de la Floresta, 20
Sant Celoni Els 4 Gats Sant Josep, 64-66
Sant Joan Despí Recort Major 60
Vic La Tralla Riera, 5 **Ronda** Ronda de Camprodon, 3
Vilafranca del Penedès La Fornal Sant Julià, 20

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Perú // Victòria neoliberal

» Alan García torna a la presidència peruana després de guanyar les eleccions al nacionalista Ollanta Humala. El resultat apuntala lleugerament el neoliberalisme, molt qüestionat a la regió, però ja es planteja un gran Front Nacionalista que forci profundes reformes socials. De moment, ja hi ha plantejades mobilitzacions i bloqueigs contra el TLC per aquesta setmana.

Paraguai // Pagès assassinat

» Darrere de la mort de Serapio Villasboa sembla que hi ha membres de l'organització paramilitar Guàrdies Ciudadanes. Aquests serien contractats pels latifundistes de soja per a espantar i reprimir els camperols que es resisteixen al seu model agro-exportador. El Moviment Camperol Paraguaià ha denunciat la desídia de les autoritats a l'hora d'investigar els crims.

VENEÇUELA // ROLAND DENIS, DEL PROYECTO NUESTRAMÉRICA—MOVIMIENTO 13 DE ABRIL

“El millor mitjà alternatiu és el boca-orella, el diàleg permanent que ha establert la societat”

Com a defensor de l'autogestió i l'autonomia de la societat envers l'Estat, Roland Denis, ha donat suport a la revolució bolivariana des de l'esquerra. No en va, sap que aquesta ha de radicalitzar-se o deixarà de ser una revolució. Viceministre de Planificació i Desenvolupament de 2002 a 2003, avui continua vinculat al procés des de fora del govern, a través del Proyecto Nuestramérica—Movimiento 13 de abril

Guillem Sánchez i Barrull
/Barcelona/

Aquest vincle es simbolitza en el lloc triat per a rebre'ns: un petit despatx al consolat veneçolà de Barcelona, sota un retrat de Simón Bolívar.

Com veus la participació dels moviments socials al procés bolivarià?

Encara no hi ha moviments socials en el sentit clàssic de la paraula, però sí espais de participació popular massiva en diferents branques: salut, terra, cultura i darrerament en els consells comunals. El procés alimenta els moviments socials que s'han creat al voltant del moviment camperol, indígena, sindical, i de la comunicació.

A Europa sempre temem que els moviments socials siguin integrats per l'Estat. Això pot passar a Veneçuela?

Això ja ha estat passant. Hi ha el perill que es converteixin en un apèndix de determinats espais de l'Estat o de partits, com l'MVR (Moviment V República, d'Hugo Chávez) que ha tingut una gran capacitat d'absorció. Però una part de la gent ha tingut una maduració que ha acabat xocant amb això, i ara és dona el que jo anomeno una “mena de rebel·lió antiburocràtica”.

Hi ha una tercera franja que ja no sols és crítica, sinó que té una mobilització autònoma i alternativa a la burocràcia, que s'organitza en moviments políticossocials propis, com el Proyecto Nuestramérica.

Ja hi ha una intervenció militar dels EUA, però no és una invasió clàssica com a Iraq, sinó una infiltració paramilitar

L'abril de 2002, quan es té lloc el cop d'estat, comença un radicalització de la revolució, però després sembla que aquest salt endavant queda a mitges.

Hi ha dues dinàmiques diferents. Una defensiva, del marc mínim que ens permet avançar, i una

Roland Denis al consolat veneçolà de Barcelona

segona de profundització. Segons la conjuntura política s'imposa una o l'altra. Fins el 2004 la revolució s'ha de defensar d'atacs molt forts. I a partir de 2004 s'igualava una mica més. Però enguany, amb les eleccions, tornarem a necessitar defensar-nos, perquè s'intentarà deslegitimar-les.

Tot el procés sembla que gira molt al voltant de la persona de Chávez. Què podria passar si Chávez desaparegués?

Esperem que no li passi res a aquest pobre home [riu]. Ara estem en un moment on la revolució pot començar a sobreviure a Chávez. Però hem de tenir en compte que a més d'un símbol és una frontissa que permet unir un bloc immens i molt diferent, que sense ell difícilment es mantindria unit. Encara que també podria ser que és radicalitzés la revolució.

Com valoreu la possibilitat que els EUA es decideixin per la intervenció militar?

Ja hi ha una intervenció militar. No és una invasió clàssica com a Iraq, sinó que passa per la infiltració paramilitar, amb la compra de

terrenys, armes, etc. i que ja és una invasió.

Una resposta ha estat la creació d'una gran reserva militar, es corre el perill de militaritzar la societat?

Al mateix temps que es crea un nou ordre s'han de crear els mecanismes per a defensar-lo, que han de ser massius. Chávez, pel seu càrrec, ho fa des de l'Estat. Des dels moviments socials es tenen moltes reserves a la reserva, encara que s'hi participi.

Això no està resolt, encara li queda molt de camí per recórrer. Fins que les institucions militars no desapareguin per a convertir-se en una altra cosa no s'haurà resolt, perquè encara que les forces armades veneçolanes s'hagin democratitzat molt, que hi hagi militars molt d'esquerres, encara en queden molts que tenen una visió corporativa i així continuaran fins que no desapareguin les forces armades tal i com són ara. Però no hi ha una militarització de la societat en el sentit que l'exèrcit imposi la seva visió als civils, la relació s'ha igualat moltíssim.

Una de les característiques del procés veneçolà és la gran importància de la batalla mediàtica i el protagonisme dels mitjans alternatius. Quina és la teva lectura?

No podem mitificar això. A Veneçuela el 80% dels mitjans estan en mans corporatives, i s'han convertit en agents polítics directament, substituint els partits polítics, un cop aquests són derrotats. El cop va ser fet des dels mitjans de comunicació a partir de la tergiversació de la imatge que va arribar a confondre la nostra pròpia gent. Això dona la dimensió de la seva importància.

El principal mitjà alternatiu és el boca-orella, el diàleg permanent que ha establert la societat veneçolana. I en aquest diàleg hi ha jugat un paper molt important Chávez, com a divulgador d'idees, valors i informacions. La seva capacitat comunicativa al marge de la seva imatge bonapartista, ha estat fonamental. Els mitjans alternatius en el sentit estricte juguen una influència sobre no més del 15% de la població. De totes formes el creixement dels mitjans conunitaris és molt important i és un procés molt interessant.

Un puntal estratègic de la revolució és la integració llatinoamericana. En quina fase es troba?

Fins ara s'ha basat en la diplomàcia del petroli, com es veu amb Petroamèrica, que pot ser molt vàlida, i al mateix temps s'ha buscat una integració més política. Però aquesta és molt dèbil, els governs de Lula i Kirchner, són molt moderats, i l'avança ha estat molt tímida. Falta molt perquè l'ALBA (Alternativa Bolivariana de les Amèriques) sigui una realitat, doncs els països implicats són molt petits davant monstres com Brasil o Mèxic.

Sembla que durant aquest any tan electoral l'esquerra pot arribar al govern a diferents països d'Amèrica Llatina. Pot comportar avanços?

És un símptoma del que està passant a l'Amèrica Llatina; Chávez mateix és un símptoma, i més ell, doncs la seva paraula ha acompanyat, s'ha enganxat, a tot aquests processos, no sols amb el discurs antiimperialista, sinó fins i tot amb alguns valors llibertaris que impenen en el moviment popular. Però tots aquests governs també poden convertir-se en un tret per la culata, i poden acabar sent un fre a les aspiracions populars. 10

FRANÇA // **ELS INCIDENTS RECORREN ELS VIOLENTS EPISODIS DE LA TARDOR PASSADA**

La violència repunta als suburbis de París

Salvador Martínez Más
/París/

els últims dies de maig han recordat la violenta crisi viscuda a finals de 2005 als barris de l'extraradi de les grans ciutats de l'Estat francès. Encara que, de moment, sols a París sembla que es reviu en escenes com les de la tardor passada, el fenomen s'ha repetit: grups de joves han tornat al carrer per enfrontar-se a les autoritats i a les forces de l'ordre.

Aquest cop ha estat a Montfermeil i Clichy-sous-Bois, dos municipis dels departament de Seine Saint-Denis, al nord-est de París, on es produïren violents enfrontaments entre joves i poli-

cia durant les nits de dilluns 29 de maig i dimarts 30. Després de les batalles campals, quatre persones resultaren ferides lleus i unes altres 13 van ser detingudes, sense que això impedís que cremés una dotzena de cotxes, inclòs un vehicle policial.

A Montfermeil aquesta explosió de violència, durant la qual la policia també hi va participar disparant 70 bales de goma, s'explica perquè allí, els joves "reaccionen molt negativament a les iniciatives contra la delinqüència proposades per l'alcalde de la ciutat, Xavier Lemoine" segons alguns analistes mediàtics. A finals d'abril, Lemoine, membre del partit governamental Unió per un Moviment Popular (UMP), i vincu-

Als carrers de Montfermeil es pot llegir: "l'alcalde recull el que planta"

lat anteriorment al nacionalisme reaccionari de Philippe de Villiers i el seu Moviment per França (MPF), va voler prohibir als grups de més de tres menors d'entre 15 i 18 anys circular lliurement pel centre de la ciutat, de dia i de nit.

Encara que els tribunals van suspendre aquesta ordenança municipal immediatament des-

prés d'aprovar-se, la seva gestió no sembla la millor per a calmar els ànims a la ciutat. De fet, les solucions que Lemoine ha trobat als problemes de criminalitat de Montfermeil han estat majoritàriament d'ordre repressiu. "No faig res més que dotar-me dels mitjans necessaris per a garantir la seguretat a la meua població", ha explicat l'alcalde.

Però per a una part important de la "seva" població, "l'alcalde recull el que planta", tal i com es pot llegir als carrers de Montfermeil. Precisament, la collita de Lemoine a finals de maig, després de la detenció d'un jove involucrat en una pallissa a un conductor d'autobús, va consistir en un centenar i mig de joves, carregats

amb bats, pedres i còctels molotov que van atacar l'ajuntament i casa seva, abans de ser dissolts a base de trets de bales de goma.

A Clichy-sous-Bois, ciutat veïna de Montfermeil, la violència dels seus joves torna a manifestar les carències que pateixen les 30.000 persones que hi viuen. Recentment, un periodista espanyol enviat especialment assenyala que allà "no hi ha tren de rodalies, ni metro, ni tramvia [...] no hi ha fàbriques, ni negocis, ni oficines [...] tampoc hi ha cinemes, piscines ni gairebé camps de futbol. Ni tan sols hi ha una plaça on asseure's a xerrar. Hi havia un gimnàs, però s'ha convertit en cendra, inservible des dels aldarulls d'octubre".

PALESTINA // **TESTIMONI DIRECTE D'UN ATAC ISRAELIÀ**

"Com segurament heu sentit, Ramallah es convertí en una zona de guerra dimecres passat..."

Tot i que els mitjans gairebé no se n'ocupen, les ràtzies isrelianes contra els territoris ocupats són molt freqüents. Aquesta crònica, viscuda en primera persona per una internacional, relata la realitat de les anomenades 'operacions antiterroristes'

Magne
/Ramallah/

La versió oficial és que les forces israelianes d'ocupació anaven a la caça d'un membre de la Jihad Islàmica a Ramallah, que va ser detingut. Abans, però, els palestins havien descobert dos membres de la policia secreta israeliana (Shabak). Els dos espies van avisar les tropes israelianes, que poc després vingueren a recollir-los.

Onze jeeps i tancs irrompen a la ciutat tractant de rodejar-la completament. Em recorda les invasions de 2004: gasos lacrimògens omplen tot l'aire, la gent està espantada. Tothom sap que això acabarà amb una llarga llista de vides robades. Invasions com aquesta es donen lloc aproximadament dues vegades per setmana en altres ciutats palestines més brutalitzades, però mai amb una resistència com la que es donà dimecres 31. La ciutat sencera isqué al carrer per a defensar la ciutat.

Crònica d'una batalla desigual
Quan arribe a Ramallah —per una coincidència— ja havien disparat i mort dos joves. Només uns quants palestins estan armats, la resta lluita amb pedres contra les bales. Tota la frustració acumulada després de molt temps d'injustícies aflora aquest dia. L'atmosfera s'omple per l'agressió i la por a ser disparat. Cada cop treuen més i més persones ferides. La gent crida demanant una

ambulància. Quan aquestes ja estan plenes s'utilitzen els taxis per a treure els ferits o morts.

Els trets continuen una bona estona, mentre les ambulàncies tenen problemes per arribar als ferits. De sobte, comencen a disparar des d'una altra direcció. Tothom comença a córrer, sense saber ben bé on trobar un lloc segur. Tractant de posar fi a la situació, la gent comença a llançar coses a les forces d'ocupació des de dalt dels edificis. Tancs d'aigua, calefactors d'oli, cadires i taules. Cada cop queden menys soldats israelians, fins que arriba el punt en que tots pensem que ja han marxat.

La gent comença a llançar coses als soldats des de dalt dels edificis. Tancs d'aigua, calefactors d'oli, cadires i taules

Llavors, quan la gent ja pensa que és segur caminar pels carrers on eren els soldats, ens n'adonem que no tots han deixat Ramallah. Abans d'abandonar la ciutat tornaran per a seguir disparar. La gent està de nou aterrada: boten dins de les botigues, sota els cotxes i

Un xiquet recull una granada israeliana sense esclatar

per les finestres per escapar de les bales. Moltes més persones ferides en el seu intent desesperat de fugir de la zona de trets.

Fins que soldats i jeeps se'n van definitivament. Dones, mares, xiquets i xiquetes i gent gran eixiren d'on s'amagaven. Es va vore llavors una Ramallah molt diferent. Amb l'aparència d'una zona de guerra recent. Aquells que havien aparcat els seus cotxes en l'àrea de la batalla es trobaren tots els vidres trencats i la xapa a tires. Semblava que un huracà havia pas-

sat per la ciutat.

Entre la pols dels trets i les bales, una podia vore els tancs d'aigua i tot tipus de pertinences que la gent havia sacrificat per a demostrar a les forces d'ocupació que no eren benvingudes. Algunes persones les recollien i les tornaven a casa. Dos xiquets havien trobat una granada sense esclatar llançada pels soldats.

Dues ambulàncies van tornar al centre a buscar persones per a donar sang a l'hospital. El nombre de ferits superava els cinquanta.

L'exèrcit israelià entra sovint a Ramallah. Tammateix, aquesta és la primera vegada que jo he vist els carrers sense policia o militars palestins. Aquests són els primers a desaparèixer quan hi ha una invasió israeliana. No per res fou el criteri israelià per a permetre una força policial palestina.

Quatre palestins varen ser ferits de mort, tots quatre rondaven els 20 anys. Quan els soldats ja havien marxat, Ramallah es cobrí d'eslògans contra l'ocupació i de dol pels perduts.

III ACAMPADA D'ACCIÓ SOCIAL
MONTCORTÈS
30 de juny, 1 i 2 de juliol '06
info a cgtcatalunya.org

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat
illacrúa
la revista alternativa
dels Països Catalans
www.illacrúa.net

monverd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

BODEGA SALT
bodegasalto.net
CELLER MUSICAL I CULTURAL
VIVE Y
DETA BEBER
EXPOSICIONS
ACTUACIONS
TEATRE
DJS
C. BLESÀ 36
POBLE SEC
TELÈ 934 413 709
VINS, CAVES, I LICORS,
TAPES, VI DE BOTA
DIUMENGES:
VERMUTS MUSICALS

SODEPAU
Solidaritat per al
desenvolupament i la pau
Estades solidàries al Marroc:
Coneix alguns projectes de Sodepau al Marroc, en
el marc del recolzament a iniciatives locals per a
l'impuls del turisme rural
Sensibilitzar-nos sobre la realitat d'un país del sud
a partir de l'acostament i l'intercanvi
Gaudir del viatge, conèixer i compartir amb el grup
Ptge del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Tel. 933 010 171
sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

Observatori dels mitjans

Periodista enxampat

Anatomia del lladre, segons Francesc Marc

És molt el que s'ha escrit i publicat darrerament al voltant de l'onada de robatoris silenciosos i/o violents a cases aïllades, urbanitzacions o zones rurals de Catalunya. En el terreny de l'opinió analítica, el periodista Francesc Marc Álvaro firmava el passat diumenge 4 de juny un dels articles més tendenciosos i demagògics que s'han escrit al respecte. En l'espai anomenat "Galeria de Arquetipos" de la revista dominical de *La Vanguardia*, Marc-Álvaro dibuixava el perfil del "lladre de l'est", la figura del presumpte responsable dels robatoris esmentats. Aquí s'explica que aquests personatges de l'est són majoritàriament serbis. Concretament excombatents de les tropes de Milosevic a Sèrbia; sanguinaris sense escrúpols i genocidis. "Aquests assalts –diu Francesc Marc– recorden, a escala, al que feia –el lladre– quan arrasava un poble de bosnis musulmans als quals odiava, i odia", i afegeix que "l'antic soldat de l'Est segueix la guerra entre nosaltres. No s'ha adonat que la derrota l'acabarà doblegant, encara que intenti escapar. Els seus botins d'avui són una pròrroga efímera més que una nova vida". La fina retòrica del periodista no amaga unes afirmacions categòriques molt dures que, per ben informat que estigui, no respecten en absolut el dret fonamental de tot acusat a la presumpció d'innocència. A més, és lícit generalitzar d'aquesta manera fent una acusació tan greu cap a un col·lectiu que bé podria ser més heterogeni del que es predica? Per altra banda, aquesta manera de crear alarmisme social no tranquil·litza les víctimes dels robatoris, no facilita la feina mesurada del jutge i tampoc dona una explicació als molts ciutadans aliens a tot aquest assumpte –insistim, molts. Això sí, algú es sorprendrà quan llegeixi que aquests lladres "són els homes del sac, però ara ja no són els nens que tenen por. Tothom té por". Els diumenges són per riure, confirmat.

TV3 té la 'Fórmula'

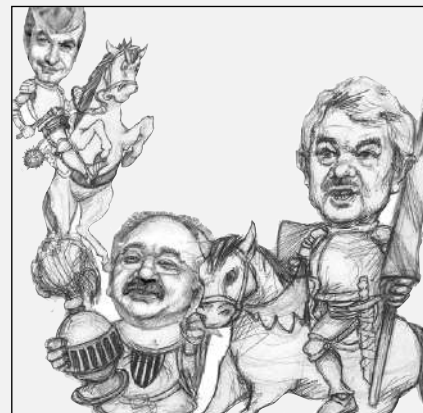
L nosaltres la paciència infinita d'esperar que Raikönen, Alonso o Schumacher completin d'una vegada les voltes del circuit de torn. Dissabte són els entrenaments i diumenge la cursa. Doble racció de motor i una víctima: la informació.

La cobertura que Televisió de Catalunya fa de la Fórmula 1 desplaça els telenotícies d'aquests dos dies a les 4 de la tarda, si tot va bé. La televisió pública d'aquest país ha decidit que el millor servei que pot fer als ciutadans és convertir l'actualitat informativa en un segon plat i prioritzar una cursa de cotxes i escuderries milionàries. És que creuen que aquesta competició elitista és de l'interès general? Evidentment no. Més aviat deuen creure en els ingressos milionaris que reben de les escuderries, i de la publicitat que acompanya tot l'esdeveniment. Per si algú no en té prou, pot recuperar part de la informació al telenotícies de butxaca que segueix l'espectacle. Aquí ens expliquen la mobilització social que s'ha generat, les cues per arribar a Montmeló, i la "bogeria que desperta" Fernando Alonso; lògic, doncs d'algun manera s'ha d'intentar justificar la injustificable desproporció entre el seguiment d'un esdeveniment i tot allò altre que passa al món, que és molt.

Les fosses de Saddam

El diari *El País* publicava recentment una breu notícia sobre el descobriment d'una nova fossa comuna que suposadament conté cadàvers dels opositors a Saddam Husein, executats quan aquest presidia l'Iraq. Una gran imatge, acompanyant la notícia, mostrava la fossa en qüestió al costat de la qual hi havia "dos experts forenses nord-americans i un jutge iraquí". Sense posar en dubte la veracitat de la informació, cal dir que actualment, qualsevol associació entre allò que prové dels Estats Units i quelcom que succeeix a l'Iraq crea suspicàcies, per no dir que posa en dubte la certesa del que s'explica. Els Estats Units han fet i faran l'impossible per justificar la invasió a aquest país, i l'aparició d'aquesta notícia n'és un nou exemple d'aquesta actitud arrogant i desesperada. Resulta insòlit que, amb la situació de caos social i violència extrema que es viu a l'Iraq, els americans no tinguin més feina que inspeccionar aquestes "fosses de Satan". Si més no, podrien ocupar-se de les que ells han fet, això sí és que van tenir la deferència d'enterrar les víctimes civils. Quan *El País* decideix publicar o no aquesta informació, ho vulgui o no està prenent partit, i ho està fent a favor de la mentida americana.

No digueu 'no'!

A jutjar pel que es llegeix, s'escolta o es veu aquests dies al voltant del proper referèndum sobre l'Estatut de Catalunya, la "ciutadania" –tots nosaltres, quan anem a votar– hauria de votar sí a la pregunta que plantejarà el referèndum: un sí rotund i ple de sensatesa, de sentit comú; un sí fruit d'un pensament positiu i en general un sí que traspua la bondat dels catalans. Votar no, en canvi, és d'insensats. Qui voti no serà un egoista profund, un maximalista i un utòpic que mai prosperarà i molt probablement ensorrarà el país. I per sobre de tot, qui voti no serà indefectiblement un militant del Partit Popular. Perquè aquesta és l'altra: ara l'analista reputat avisa que els votants d'Esquerra diran sí, amb la qual cosa ja ningú entén res... Els telenotícies expliquen les bondats del text estatutari i els diaris han substituït "l'estratègia de la pluralitat" dels seus opinadors per l'acaparadora uniformitat del sí. Tot està tan clar, i la discrepància està tan mal vista, i ens han dirigit tant solemnement cap al sí que... ja sabem tots què és el que no votarem?

L'altra informació

'65464', una nova veu crítica des de València

Des de València, i de la mà de Maulets (organització juvenil independentista) arriba el nou diari 65464, un periòdic que vol donar a conèixer "amb més profunditat les causes i conseqüències de la política d'habitatge que existeix actualment a la ciutat de València i a tots els Països Catalans i que està fent que les joves no trobin una vivenda digna", afirmen des de la seva web, 65464.org. Aquest primer número conté un dossier que analitza la sempre difícil relació habitatge-joves, un reportatge sobre la lluita veïnal del barri de Benimaclet (L'Horta) al llarg dels últims cinc anys, la primera acció de la campanya que porta el mateix nom que el diari, duta a terme davant la conselleria de Territori i Habitatge... i d'altres continguts. De moment, la publicació només es pot trobar a València ciutat, però qui sap si més endavant ampliaran el seu àmbit de difusió.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Postscriptumradio.org (Terrassa), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio R.S.K. 107.0FM (Barcelona)

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco100@disco100.com

Distribució i Venda de productes de Mercat Social
(Comerç just, agricultura ecològica, cooperatives...)
Telèfon: 934 988 070 Correu: sms@trevol.com

Contractació oberta 2006
EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarXino
Maguilaz
afurular@autonomiadelspectacle.com
Tel 93.443.01.90 Fax 93.329.71.52

Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta
per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

Espais emergents

L'infoespai vol ser un punt de servei per als moviments socials

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

Al bell mig del barri de Gràcia de Barcelona, a la plaça del Sol, una de les zones més freqüentades pels turistes que el visiten o els que hi van per sortir de nit, hi ha l'Infoespai, un local que pretén ser la porta dels moviments socials de la ciutat i de més enllà. L'Infoespai va sorgir el 2003 a partir d'un grup de col·lectius que van col·laborar en la creació de la Guia Útil. Molts treballaven en aspectes de

L'Infoespai a la plaça del Sol de Barcelona

L'Infoespai és el projecte comú de col·lectius que treballen en temes de comunicació

comunicació al Centre Tècnic de Documentació (CTD), també a Gràcia, i es van involucrar en les mobilitzacions contra la guerra de l'Iraq. Des d'allà va sorgir la idea de crear un espai que donés suport als moviments socials, i així es va crear l'Infoespai.

Avui en dia en formen part diversos col·lectius, com la cooperativa Altercoms, l'agència de notícies alternativa Liberinfo, Sostre Cívica, o l'Assemblea per a la Comunicació Social (ACS), que són els grups que més hi treba-

llen, però n'hi ha alguns més que fan ús dels serveis i la infraestructura de l'Infoespai. Així doncs, també hi participen un grup que treballa sobre la crisi energètica, o un altre que es dedica a la formació dels propis membres cap al canvi social, a més d'altres col·lectius que s'hi reuneixen. En total, entre cent i dues-centes persones usen l'Infoespai, segons l'Enric Duran, un dels que s'hi passa més hores.

L'entrada de l'Infoespai és la cara oberta al públic, i intenta ser una passarel·la entre els ciutadans i els moviments socials de la ciutat. Si s'hi acosta algú demanant què cal fer per okupar una casa a Barcelona, se'l dirigeix a l'Oficina d'Okupació; si es

L'entrada actua com a punt d'informació dels moviments socials

tracta d'un veí que afirma que pateix *mobbing*, se l'informa de quins col·lectius tracten l'assetjament immobiliari. A més, a la zona d'entrada és possible connectar-se a internet gratuïta-

ment. A més, també hi ha dues grans zones de treball a l'Infoespai, una gran sala de reunions que es pot dividir en dos i que pot ser usada per tothom; i els espais de treball d'Altercoms i l'ACS, els projectes més ambiciosos allotjats a l'Infoespai.

Altercoms és una cooperativa que engloba diversos projectes, entre els quals hi ha el servidor segur Moviments.net, que ofereix molts serveis gratuïts o de pagament als col·lectius que treballen per al canvi social; des de llistes i comptes de correu electrònic, a espai per fer webs o wikis (webs de construcció col·laborativa).

Més informació:
www.moviments.net

S'inaugura el CSA Calamarsa de Sabadell

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

El Centre Social Alliberat Calamarsa, que es va ocupar el mes d'abril, s'inaugura dissabte 10 de juny amb una sèrie d'activitats que duraran tot el dia i volen acostar el nou local a veïns i ciutadans. L'edifici és a la plaça Marcet de Sabadell i feia anys que era tancat, però avui torna a la vida amb jocs infantils a partir de les onze; una tertúlia sobre l'alcalde Marcet a les dotze; animació infantil; un dinar popular amenitzat amb cantautors; una marató d'acudits apartir de les sis de latarda; teatre, monòlegs, clown i molt més a partir de dos quarts de vuit; i un concert que començarà a les onze de la nit amb Fura, Canimambo, Skamarlans, Rauxa i Tartel DJ's. A més, dins el centre social hi haurà una tirolina oberta a tothom.

A la vora de l'actual CSA Calamarsa ja hi havia hagut el Centre Social Els Maquis, que va ser desallotjat fa prop de dos anys. A més, l'Assemblea d'Okupes de Sabadell, promotora de l'okupació del Centre Social Calamarsa, diu que hi continuaran la lluita que es feia des de l'Euterpe, desallotjat també fa pocs mesos. De fet l'edifici, que és una antiga fàbrica de gel i té uns sis-cents metres quadrats, és el quart local que allibera l'Assemblea d'Okupes de Sabadell.

Espais a la xarxa

Espais lliures, fàcils de crear i oberts a tothom; els blocs són una revolució a la xarxa

BLOC.CAT ÉS EL PORTAL GRATUÏT MÉS IMPORTANT DE BLOCS EN CATALÀ, PERÒ N'HI HA MÉS, COM LA COMUNITAT.NET, CIBERNAUTES.COM, BALEARWEB.NET O MÉS VILA WEB.CAT

Enric Borràs Abelló
/espais@setmanaridirecta.info/

Els blocs, diaris interactius personals, *blogs*, *weblogs* o bitàcoles són per si sols una revolució a internet, un món de canvis constants. Si bé van començar com a senzilles webs que feien reculls d'enllaços interessants de manera que primer es veien els més nous i els més antics eren al final, tot això ha canviat. Ara els blocs s'han escampat molt més i són una porta oberta perquè tothom qui ho vulgui publiqui el que li vingui de gust d'una manera fàcil i senzilla.

És ben difícil de definir, un bloc, perquè una de les característiques d'aquest tipus de pàgines web és la seva flexibilitat: hi cap de tot. Però acostumen a seguir un ordre cronològic invers (el més nou, al principi) i solen admetre comentaris dels lectors. Al món hi ha més de catorze milions de blocs, i es calcula que

se'n crea un de nou cada segon; en anglès, el servei de blocs més important és Blogger.com, tot i que els espais oferts per Microsoft a MSN Spaces, agafen cada vegada més força. Els Països Catalans, però, no són aliens a aquesta febre que afecta a internet a tot el món i que ha marcat un canvi en la manera d'entendre la xarxa.

En català, el servei de blocs més important pel nombre d'usuaris i un dels més actius és Bloc.cat, creat des de la vila de Tàrraga per Jordi Salvadó l'agost de 2003 amb el nom Lamevaweb.info. Actualment en té més de 2.700 registrats dels quals mig miler s'actualitzen amb regularitat. El portal i els *blogs* que s'hi allotgen reben prop de 50.000 visites al mes. Com la majoria de serveis per a blocs del país, és gratuït i ofereix diversos dissenys, que es poden modificar, perquè els usuaris puguin triar l'aspecte de la pàgina. S'hi poden veure els *blogs* més actius o més

blocat

servei de blocs en català

llegits i, a més, hi ha una zona on es destaquen els millors relacionats amb la literatura, l'humor o la música. Però a Bloc.cat s'hi poden trobar espais de tota mena, des del personal, el més estès a la xarxa, fins a confidencials, espais de col·lectius o moviments socials, *blogs* d'humor, o experiments literaris. De fet, el portal ha assolit tant d'èxit que Jordi Salvadó ha hagut de canviar el servidor que els allotjava; les despeses han augmentat i ara es veu forçat a introduir algun mètode de finançament, com ara publicitat, per poder mantenir el servei sense que mori d'èxit.

Tot i això, Bloc.Cat no és l'únic servei de blocs en català; cal

comptar també amb Cibernautes.com, un dels més antics; LaComunitat.net, que també té força usuaris i creix cada dia més; Balearweb.net, que es fa des de les Illes; o MÉS Vila Web.cat, l'únic de pagament i on podem trobar blocs personals barrejats amb espais de polítics o periodistes. I a tot això, cal sumar-hi els blocs en català allotjats a serveis de fora, com Blogger.com, o que tenen el seu propi servidor. Però per poder moure's entre els blocs en català cal tenir en compte, a més, dos serveis imprescindibles: Bitàcoles.net i Catapings.com; dos directoris de blocs on es poden veure els que s'han actualitzat les darreres 24 hores.

Què es cou

Davant la visita del Papa: “Nosaltres no t’esperem”

✉ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La visita papal a València els dies 8 i 9 de juliol per clausurar el Cinquè Encontre Mundial de les Famílies, ja té una contestació ciutadana organitzada. La campanya Jo No t’Espere és la iniciativa d’un grup de col·lectius valencians que pretenen mostrar el seu desacord amb la visita del Papa i el “discurs involucionista” del Vaticà i la “jerarquia catòlica”.

El mes de gener, amb l’anunci de la celebració d’aquesta trobada i de la visita papal, col·lectius, organitzacions i persones diverses en la seva orientació política i composició ideològica, es varen reunir per a organitzar aquesta campanya. Des d’una posició laica, van endegar una iniciativa per “fer visibles diferents realitats” i, com a nexa comú, “reivindicar la llibertat personal” i la “racionalitat davant els models excloents i els fonamentalismes”.

La campanya denuncia la implicació de les administracions en l’Encontre Mundial de les Famílies i la visita del Papa

Durant la campanya s’organitzaran una sèrie d’activitats que van començar el 18 de maig, un dia abans de la presentació pública de Jo No t’Espere en roda de premsa. Fins ara, s’han celebrat tertúlies, alguna presentació de llibres, i activitats de diversos col·lectius que s’algutinen darretera aquesta campanya com és el cas de la visita guiada per l’exposició *Art Làtex* a càrrec del col·lectiu Lambda (centre associatiu de gais i lesbianes), o les properes Jornades Internacionals de Famílies des de la Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals i Unió d’Associacions Familiars (UNAF) del 22 al 24 de juny.

► Apostasia massiva

Una de les activitats comunes és la col·locació de pancartes a finestres i balcons amb el logo i l’eslògan de la campanya Jo No t’Espere, fins ara, ja n’han venut un miler. Al mateix temps, s’estan recollint sol·licituds de renúncia a l’Església Catòlica sota el nom de Campanya d’Apostasia Massiva, que culminarà amb el lliurament d’aquestes sol·licituds el proper 24 de juny a la porta de l’Arquebisbat de València.

Proliferen les banderoles de rebuig a la visita del pontífex a València

Aquesta acció permet apostar, és a dir, fer una renúncia pública a la fe catòlica, a tota aquella gent que es troba dins el sistema catòlic simplement perquè de nens els van batejar els seus pares.

► Estat aconfessional?

Tot i la diversitat de col·lectius que aglutina aquesta campanya, el passat mes de gener, ja van aconseguir elaborar un manifest on es denuncia el “suport incondicional” que mostren les administracions de la ciutat, la Diputació i la Generalitat valencianes i l’Estat, davant la visita del pontífex, tenint en compte que es ens trobem en un Estat aconfessional. Des d’aquestes administracions, s’estan destinant recursos humans, econòmics i infraestructures a uns actes que són proposats de l’Església Catòlica i que, segons els organitzadors d’aquesta campanya, “imposen un model excloent de família”, i que “ni ens representa a tots, ni és part de l’interès comú que ha de guiar l’actuació dels poders públics”. De moment, tot i el secretisme per part de les administracions en referència al cost econòmic que suposa la visita de Benedicte XVI, comencen a filtrar-se informacions que apunten a una xifra d’entre 20 i 30 milions d’euros que paguen totes les valencianes i valencians, siguin creients o no. El grau d’implicació dels poders públics en l’organització d’aquest Encontre Mundial de les Famílies i la visita del Papa, ja es va fer evident el mes de gener, després de

la reunió constitutiva de la trobada, a la que assistiren el president de la Generalitat, Francisco Camps, l’alcaldessa de València, Rita Barberá i el President de la Diputació de València, Fernando Giner. En finalitzar la reunió, Camps va destacar “sobretot”, “l’enorme oportunitat” que brindaria l’esdeveniment per a la “projecció purament interior de les pròpies famílies”, al mateix temps que Rita Barberá manifestava una “immensa il·lusió, orgull i gratitud” d’acollir la trobada i la visita papal.

El 24 de juny es lliuraran les sol·licituds de renúncia a l’Església Catòlica a l’Arquebisbat de València

En aquesta línia, el govern enviarà 3.400 policies nacionals d’altres comunitats autònomes com a reforç per la visita del Papa, i han elaborat un Pla Director de Seguretat. També, des del passat 5 de maig, han limitat la circulació del pont de Montolivet per construir un altar. El coordinador de la campanya Jo No t’Espere, Joaquim Cádiz, ha explicat que “aquest res-

posta cívica” vol contrarestar la “logística oficial” desenvolupada per l’Ajuntament i la Generalitat Valenciana.

El manifest en ocasió de la visita del Papa denuncia el “suport legitimador al sistema neoliberal” que practiquen les “confessions religioses” i la “col·laboració” que “exhibeixen” els representants del poder públic amb les autoritats catòliques. També aboguen per un “sistema educatiu públic, laic, democràtic, de qualitat i valencià”, que troben incompatible amb la intervenció catòlica quan “defensa” un sistema educatiu amb “criteris discriminatoris per raons de sexe,

nivell socioeconòmic...”. En el manifest també es fa referència a una neteja lingüística del valencià a mans de l’Església, i al patriarcalisme i masclisme que marquen les institucions eclesiàstiques.

Mentre que a l’escrit elaborat per Benedicte XVI el 17 de maig es recorda que el matrimoni i la família no es poden sustituir i que no s’admeten alternatives, des de Jo No t’Espere, demanen el reconeixement de tot tipus d’estructures familiars.

En definitiva, les entitats que donen suport a aquesta declaració, volen denunciar el “tarannà excloent i exclusiu” que caracteritza el discurs religiós. ④

Per contactar

CAMPANYA JO NO T’ESPERE

Hi podràs trobar l’agenda d’activitats, els punts de venda de les pancartes i el formulari per adherir-te a la campanya

www.jonotespere.org
info@jonotespere.org

CAMPANYA D’APOSTASIA MASSIVA

Per descarregar la sol·licitud d’apostasia

www.lacoctelera.com/apostatadores
apostatadores@hotmail.com

La Guerra Civil amb mirada d'adolescent

Camps de Treball per l'Estiu

✉ **Arnau Galí i Montiel**
/arnau@calidae.net/

La Guerra Civil espanyola és, sens dubte, l'esdeveniment històric més important del segle XX. Milers de morts en un conflicte fratricida que va deixar Espanya fracturada, amb conflictes que encara duren ara. I bona part d'aquests conflictes són fruit de les ferides sense tancar d'ençà d'aquell juliol del 36, en que militars armats i amants de l'ordre i la fe van voler treure Espanya de la revolució obrera més popular d'Occident i, per què no, del món. I és que l'Estat espanyol vivia immers en un procés revolucionari començat el 1931 amb la decisió popular de fer fora el monarca Alfons XIII a través d'unes eleccions municipals.

L'arqueologia pot ser un bon incentiu per créixer l'interès per la història

La memòria històrica és la gran oblidada per tots els governs haguts i per haver. Sembla que ara, amb l'"ecologista, catalanista i d'esquerres" i la Conselleria de Relacions Institucionals vulguin reconèixer el paper de les resistents a una dictadura que durà molts anys, i de les quals encara en patim les seqüeles i, pel que sembla, això va per anys. Però la tasca és difícil, i com que al poder li tocava el rebre, doncs no interessa.

L'assignatura d'història a l'ESO –sovint impartida per llicenciats

El camp de treball de Pujalt permet reviure la història més recent

en la matèria que veuen en el funcionari, a més de comoditat, un sou fix prou digne i feina per llarg – es converteix en quelcom fred i avorrit. Poques vegades hi ha vocació de docència darrera d'aquest funcionari, i la història –i el seu aprenentatge–, sense tenir-ne culpa, acaba esdevenint la més perjudicada. No volem des d'aquí culpar tots els professors d'història, n'hi ha que són molt bons. Però el motiu pel qual el nostre fill no s'està quiet a classe a voltes ens la pot donar la manca d'interès del professor.

I com que el coneixement de la memòria històrica d'un país és essencial perquè no es torni a repetir, n'hi ha que no paren de buscar maneres de donar-la a conèixer de veritat, lluny de la fredor de les aules i amb la passió dels aficionats, tant al lleure amb

La història és avorrida, sovint, perquè les professores són avorrides

adolescents com a la història recent del nostre país. L'arqueologia pot ser un bon incentiu, i un camp de treball una gran experiència per conèixer nova gent, nous espais i grans moments. Això és el que s'han proposat la gent que organitza, durant les dues quinzenes de juliol, els segons Camps de Treball a Pujalt, un llogaret de l'Alta Segarra que, amb poc més de cinquanta habitants, alberga l'únic camp d'entrena-

ment construït com a tal per l'exèrcit de la República. Alberga en ocasions més de 3.000 persones que marxaven cap al Front del Segre, durant el 1938 i fins la fi de la guerra, el 1939.

Al matí, una arqueòloga contractada per l'ajuntament guiarà les tasques de recuperació de les

La recuperació de la memòria històrica és essencial per al futur d'un país

trinxeres, els barracons i els nius d'armetralladora. I a la tarda, un seguit d'activitats com tallers de documentació, planificació i escenificació de mitings, passis de vídeo, xerrades, etc... convertiran el poble en un centre d'interpretació de la Guerra Civil espanyola i dels conflictes bèl·lics en general per a adolescents. I tot, tenint en compte la procedència ideològica de les monitores, membres actives de diferents moviments socials, que decideixen posar en pràctica les teories que prediquen al llarg de l'any, les d'horizontalitat i autoresponsabilitat, lluny de les relacions verticals que el capitalisme procura.

Aquests són els segons camps que es fan, i encara hi ha noies que parlen sovint i es truquen amb les monitores que l'any passat, en una conversa de bar, van decidir tirar endavant, entre cervesa i cervesa, aquest ambiciós projecte. ☎

Per contactar:

REHABILITACIÓ DEL CAMP D'ENTRENAMENT DE L'EXÈRCIT REPUBLICÀ A PUJALT (ALTA SEGARRA)

camppujalt@yahoo.com
Telèfon: 696 803 722

Creix el suport a la campanya per la retirada dels símbols feixistes

✉ **Directa Terres Ponent**
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'AJILL, l'Assemblea de Joves Independentistes de Lleida, ha decidit sumar-se a la campanya per la retirada dels símbols feixistes (noms de carrers, edificis i monuments, així com també les plaques del Ministerio de la Vivienda) que encara resten a la capital ponentina (veure "Què es cou?" de DIRECTA núm. 3). Aquesta campanya va ser engegada per l'Assemblea d'Endavant a Ponent i la CGT.

L'AJILL, formada fa només quatre mesos, ja ha participat en nombroses campanyes unitàries dels col·lectius socials de la ciutat (8 de març, 1 de maig...) i ara s'afegeix a aquesta per tal de fer-

L'Assemblea de Joves Independentistes de Lleida ha convocat una cercavila per denunciar la presència de simbologia feixista

ne un dels eixos del seu treball. Es per aquest motiu que han convocat una cercavila el proper dissabte 10 de juny, a les set del vespre. Tindrà l'inici a la plaça del Teatre de l'Escorxador i recorre els carrers de la ciutat denunciant l'existència d'aquesta simbologia i centrant-se en les plaques del Ministerio de la Vivienda.

Aquestes plaques són les interposades en les vivendes construïdes per ADIGSA, empresa pública del Departament de Medi Ambient i Habitatge que administra i gestiona els habitatges socials públics de la Generalitat.

► **Els fruits de la campanya**
La campanya "En Homenatge als Lluitarors i Lluitarores. Per la Llibertat. Fora Símbols Feixistes"

comença a donar els seus fruits amb l'ampli suport ciutadà i de nombroses entitats, que ha quedat palès amb el miler de signatures recollides. Entre elles la demanda de la FAVLL (Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Lleida), en unes declaracions fetes al diari local *Segre* el passat dilluns 29 de maig, on també

es recollien les de la pròpia ADIGSA que afirmava posicionar-se a favor d'efectuar els canvis de nom.

Així les coses, sembla que la Paeria haurà de deixar de reprimir i silenciar aquesta campanya i escoltar les iniciatives ciutadanes. ☎

Per contactar:

ASSEMBLEA DE JOVES INDEPENDENTISTES DE LLEIDA

ajill@lleida.org
www.simbolsfeixistes.tk

Amb els llibres al carrer

II MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA. UNA INICIATIVA CULTURAL DE BASE

Kiuba

☞ **Lèlia Becana**
/cultura@setmanaridirecta.info/

La mercantilització de la cultura és una realitat que ens fan empassar, com altres coses, sense dret a dissentir. La diada de S. Jordi a les Rambles de Barcelona, malgrat que pugui tenir una cara més amable i romàntica per allò del passeig per la ciutat a la recerca d'un regal en forma de llibre, fa recordar una selva on la immensa majoria de la gent busca alguna cosa per comprar mentre que els paradistes professionals s'esforcen a vendre qualsevol cosa.

La II Mostra del Llibre Anarquista, que se celebrarà entre el 12 i el 18 de juny al barceloní barri del Besòs, té com a filosofia reprendre els carrers i ser una exposició de la cultura i la ideologia anarquista a través dels llibres.

No és, però, una mostra exclusiva del pensament anarquista, com es podria deduir pel seu nom, sinó que està oberta a qualsevol expressió antiautoritària, no partidista i allunyada de qualsevol tipus de jerarquies de les quals es pugui aprendre alguna cosa; totes les temàtiques tenen cabuda: ecologia, feminisme, salut, presó, urbanisme, exclusió social...

La idea de la Mostra va sorgir l'any 2005 per recollir l'experiència d'altres localitats en les que ja feia anys que s'hi celebraven trobades d'aquest tipus. Durant anys anteriors hi havia hagut una certa explosió d'editorials alternatives, antagonistes i d'esquerres que va fer néixer la necessitat de donar sortida a tots

els materials editats, al temps que podia servir com a punt de confluència i d'intercanvi de grups que treballaven en els mateixos àmbits però a localitats diferents. València, Madrid i darrerament també Bilbao, ja compten amb la seva Mostra del Llibre Anarquista.

El tret diferencial de la Mostra de Barcelona és que neix amb la idea de potenciar únicament el format llibre: ni samarretes ni música ni xapes -materials, d'altra banda, habituals en aquest tipus de trobades i que recullen, de manera breu, contundent i fàcil, les consignes polítiques que s'hi proclamen.

L'edició d'enguany torna amb un missatge molt clar: el llibre anarquista i el pensament crític que desenvolupa i reforça constitueixen, per ells mateixos, motiu de persecució o sospita per part del poder establert, precisament perquè escapa de qualsevol control. És aquesta la idea del cartell que convoca la Mostra, en el que es veuen els llibres i documents que la Guàrdia Civil va exposar com a material requisat durant l'operació que va portar a la detenció d'uns anarquistes el setembre de 2003. Cap bomba Orsini, cap detonador... només llibres. Com si el fet de llegir els convertís en terroristes.

Un compromís col·lectiu

A l'igual que passa amb tots els projectes autogestionats -que no depenen econòmicament de cap institució- aquesta iniciativa té molt clar que és una trobada de petit format però rica en contin-

guts, com explica Agustí, membre de l'organització: "l'edició de l'any passat va servir per donar-nos a conèixer, ara hem de consolidar la Mostra encara que requereixi un sobre esforç a tots els nivells".

L'assemblea que organitza les activitats no arriba a la desena de persones i col·lectius, entre els quals hi ha l'Ateneu Llibertari del Besòs -que posa a disposició de la Mostra tota la seva infraestructura-, Soma, i l'editorial Virus. Les assemblees tenen lloc a l'Ateneu setmanalment durant els mesos anteriors a la cita. A nivell econòmic, cada col·lectiu contribueix -també qui participa a nivell individual- amb una quantitat de diners que els permet cobrir les despeses mínimes. Així mateix, totes les persones que participen d'alguna manera en la trobada no perceben cap tipus de remuneració, només determinades despeses en concepte de viatges.

Aquest any han dissenyat diversos models de samarretes exclusives per a la Mostra del Llibre Anarquista que han posat a la venda per a col·laborar amb les despeses d'infraestructura.

Des de l'organització volen posar èmfasi en què totes les activitats han de ser gratuïtes per facilitar l'aproximació de la gent i perquè "a la cultura no se li pot posar cap preu hem de recuperar els carrers", diu l'Agustí.

Llibres al Besòs

El fet que la Mostra estigui ubicada en un barri perifèric de la ciutat respon a qüestions d'infraestruc-

tura però també hi ha un desig de créixer a poc a poc, de fer passos segurs per arribar més lluny i evitar caure en el parany d'una trobada multitudinària però buida.

A la pregunta de per què una fira del llibre anarquista i no una fira alternativa, que segurament comptaria amb més complicitats, tant a nivell de participació com d'organització i en la que el pensament llibertari també tindria el seu espai, l'Agustí ho té clar: "aquesta és una trobada anarquista, per difondre aquesta ideologia i no cap altra".

Malgrat que la participació del veïnat és mínima i que la gent assistent s'hi ha de desplaçar expressament per gaudir d'aquests dies de llibres i anarquia, les persones que participen en l'organització valoren positivament l'edició de l'any passat i creuen que la resposta i la difusió va ser més gran del que calculaven.

Les activitats consistiran en presentacions editorials amb diferents autors i autores que acaben de publicar textos, mentre que el cap de setmana es convertirà en una trobada entre col·lectius que es dediquen a l'edició i difusió de textos anarquistes, on tindran l'oportunitat de mostrar i bescanviar el seu material. Les vetllades estaran amenitzades amb un recital de poesia i la música d'un cantautor. Es podrà menjar allà mateix gràcies al col·lectiu gastronòmic Xirivita, que s'encarregarà de la intenció durant aquells dies, amb menjar vegà i de procedència biològica.

PRESENTACIONS:

Dilluns 12, a les 19h

La cultura anarquista a Catalunya. A càrrec de l'autor, Ferran Aisa

Dimarts 13, a les 19h

¿Por qué (A)? A càrrec de l'autor, Tomás Ibáñez Gracia

Dimecres 14, a les 19h

José Pedro, de la CNT. Retazos del movimiento obrero en Alcoi y Villa-Real. A càrrec d'un dels autors, Miquel Amorós

I a continuació: Golpes y contragolpes

Dijous 15, a les 19h

Lola Iturbe. Vida e ideal de una luchadora anarquista. A càrrec de les autores, Sonya Torres Planells i Antonia Fontanillas Borrás

I a continuació: Teresa Claramunt. La virgen roja de Barcelona. A càrrec de l'autora, M. Amàlia Pradas Baena

Divendres 16, a les 7

CNT en la encrucijada. Aventuras de un heterodoxo. A càrrec de l'autor, Luis Andrés Edo

Dissabte 17, a 2/4 de 12

Historia de un incendio. Arte y revolución en los tiempos salvajes: de la Comuna de París al advenimiento del punk. A càrrec de l'autor, Servando Rocha

A les 17h El MIL i Puig Antich. La tergiversació històrica continua. Debat obert amb la participació de Sergi Rosés Cordovilla i Txema Bofill

Diumenge 18 a 2/4 de 12

En el caldero de lo negativo. A càrrec del traductor, Javier Rodríguez Hidalgo

TALLER DE CONFECCIÓ DE LLIBRES:

Dissabte i diumenge a les 12

RECITAL DE POESIA

MÚSICA DE CANTAUTOR

Dissabte a les 8

Lloc: Ateneu Llibertari del Besòs

Rambla de Prim, 76

Pim-Pam-Pum**La Kinky Beat**

⇨ Roger Palà

Amb més de 500 concerts a les Aseves espatlles, La Kinky Beat s'ha convertit en una de les bandes revelació de l'escena alternativa de Barcelona. Practiquen una fusió musical que abarca del punk al *jungle* i el *drum'n'bass*. Els trobem sempre animant el *cotarro* en festes alternatives i mogudes dels moviments socials. Ara es reivindiquen a la primera línia de foc de la Barcelona d'extraradi amb *One more time* (Kasba Music), el seu tercer treball, que presenten a la sala Apolo de Barcelona el proper 9 de juny. Parlem amb Matahary, la cantant del grup.

Heu fet tres discos en tres anys. Incontinència musical?

Hi ha bandes que es tiren tres anys rulant el mateix disc i les mateixes cançons. Però el nostre curro és gravar discos i defensar-los dalt de l'escenari. Potser la gent se sent una mica avassallada, però és el que hi ha. La cosa funciona.

En aquest disc us tira més la vena electrònica?

Al lloro de la furgoneta de la Kinky, on passem moltes hores, sona de tot. Som un *pupurri* musical on el rock, el punk o el *reggae* hi tenen un paper. Però si féssim dues hores seguides de *reggae* crec que ens moriríem de

fàstic. A la nostra batedora també hi ha *jungle*, *drum'n bass* o *break beat*. A Europa, el tema electrònic està molt més present, i aquí les bandes que treballen la fusió ho tenien una mica oblidat.

Sou una banda habitual de les mogudes dels moviments socials, heu tocat solidàriament amb molts col·lectius —entre ells DIRECTA. Però les vostres lletres no tenen un contingut explícitament polític.

Les lletres de La Kinky no són mai un element primordial. Som un grup molt de *leiv motive*, d'actitud rebel. Hi ha dies que ens aixequem rebotats i estem fins als nassos de trobar-nos amb el que hi ha al carrer, i d'això també cantem, és clar. És el que diem al tema "Rebel smile", de rebel·lar-nos contra la injustícia amb un somriure.

Us sentiu englobats en el "so Barcelona", que vol definir les bandes de l'anomenada escena mestissa?

Està clar que a Barcelona passa alguna cosa. A totes les ciutats passa però potser aquí hi ha una cobertura que facilita i molt les coses. Tothom està obert a escoltar el que surt d'aquí i crec que hi ha una sèrie de bandes que estem totes en un mateix vaixell, ens agradi o no. Perquè hi ha

grups d'aquesta onda amb els que no tenim cap mena de relació.

L'anomenat "buen rollito" trivialitza molt els continguts?

No ens agrada que tot plegat es vesteixi amb una aureola de la "Barcelona multiculti i súper guai" que és irreal i falsa. De fet,

nosaltres no som del Raval, que és d'on diuen que has de ser si vols formar part d'aquesta moguda. Som tots de la perifèria: la Verneda, Badalona, Santa Coloma... Als barris és on es couen les coses més interessants, pel caràcter de la gent, per la cultura del carrer.

Rebel·lions, de Chiapas a Barcelona

De la Chiapas Rebel a la Barcelona rebel
www.chiapas.pangea.org

**AMPARANOIA + MANU
CHAO Y LOS MUSICARIOS
+ OBRINT PAS**
(amb la participació de convidats i convidades especials)

**DIUMENGE 18 DE JUNY
20.01 HORES
CAMP MUNICIPAL DE FUTBOL
DE LA MUNTANYESA (NOU BARRIS)
METRO VIA JÚLIA (L4)**

**10 EUROS ANTICIPADA
12 EUROS A TAQUILLA**

El Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista organitza un macroconcert en suport als resistents de Chiapas i Atenco

⇨ Roger Palà

Un jove menor d'edat mort, 278 detinguts o desapareguts i 5 deportats —entre ells dues catalanes— és fins a data d'avui el tràgic balanç de la repressió policial a la ciutat mexicana de San Salvador de Atenco. La matinalada de dijous 3 de maig, més de 3.000 efectius policials van prendre per la força aquesta localitat de l'estat de Mèxic de poc més de 10.000 habitants. El motiu: la revolta popular de centenars de venedors de flors a qui les forces de seguretat van impedir col·locar les parades al carrer on desenvolupen la seva activitat. La repressió posterior a aquests fets va generar una cruenta batalla de terribles conseqüències.

Atenco és una població dels afores de Mèxic Districte Federal (DF) que ha mantingut històricament una alt nivell de combativitat. Ara fa cinc anys, la resistència dels seus veïns a la construcció d'una nova pista de l'aeroport de DF que arrassava part del territori municipal va saltar a les portades de tots els diaris i va aconseguir aturar la construcció d'aquesta infraestructura. Una candidatura popular va triomfar en les passades eleccions municipals i des de llavors realitza polítiques socials

des de l'ajuntament. De fet, Atenco és un dels municipis adherits a L'altra campanya impulsada per l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN, sigles en castellà) i els col·lectius que li donen suport per presentar a la ciutadania el seu programa polític i social.

Investigació internacional

La policia va escorcollar selectivament nombroses cases de la comunitat practicant centenars de detencions i, segons han denunciat testimonis dels fets, destruint tot el que trobaven al seu pas, robant objectes de valor, agredint de manera brutal a joves i vells. El mateix govern mexicà ha reconegut l'existència de, com a mínim, set casos de violació durant els successos d'Atenco.

En l'actualitat, la denominada Comissió Civil Internacional per l'Observació dels Drets Humans està investigant sobre el terreny els abusos policials que van succeir-se durant l'operació policial a Atenco. Segons la Comissió, existeix encara avui una situació de "terror" a Atenco, ja que moltes persones afectades "no han tornat a viure a les seves cases per por d'un altre operatiu policial". A més, "hi ha ordres de

detenció pendants que han fet que moltes persones s'ocultin per por a ser represaliades".

Les conseqüències sobre la comunitat són "palpables": moltes persones presenten "afectació psicològica greu", i consideren que la repressió és "una venjança" pel seu historial de lluita i resistència.

Concert solidari

La realització el proper 18 de juny del concert "De la Chiapas rebel a la Barcelona rebel" era una idea que venia coent-se de feia temps, però la situació a Atenco ha acabat d'accelerar el procés i també ha fet afinar els organitzadors en els objectius polítics de l'acte: la denúncia de la brutal repressió de la policia mexicana.

El concert començarà a les 20.01 hores (un minut després de la finalització del referèndum de l'Estatut de Catalunya) i, a més del Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista i la Coordinadora Cultural de Nou Barris, hi donen suport el Tomb Antirepressiu, l'Assemblea d'Okupes de Barcelona, 660 Seat (col·lectiu d'acomiadats de Seat), LICIT (associació de treballadores del sexe) i la promotora musical Hace Color i DIRECTA.

Publicitat

VIRUS EDITORIAL

c/Aurora núm. 23
08001 Barcelona
www.viruseditorial.net

Lola Iturbe
Antonia Fontanillas i Sonya Torres
262 pàgines / 16 euros

NOVETATS

La Negra
Raul Zelik 287 pàgines / 18 euros